Günebakan Çiçekleri

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

İman-ı kâmile ulaşmanın yolu Rabb'ini tanımadan, O'nunla sağlam bir irtibat kurmadan geçer. Kâinata ve hadiselere iman gözlüğüyle bakanlar, eşyanın gizemli peçesini kaldırır, her şeyde Yaradan'a ait bir nakış, bir güzellik görürler. Gönülleri huzur soluklarken kulluğun basamaklarında adım adım yükselme yollarındadırlar. O kutlular, buhur buhur imanî hakikatleri çevrelerine yayarken, huzur ve itminan kuşağında erimektedirler.

Şüphesiz ki türlü fitnelerin kol gezdiği zamanımızda, birçok temiz vicdanın ateizm cehenneminden, günah girdaplarından, şeytanın beslediği şüphe ve tereddüt tuzaklarından kurtulması, iman hakikatine ulaşması, bu aydınlık yolda mesafeler kat etmesi, marifetullah ufkunu yakalamasında Risale-i Nur'un tesiri ve katkısı büyük olmuştur. Risale-i Nur binlerce gence pırıl pırıl bir hayat sunarken, kalplerini hakikatlere uyandırmış,

gözlerini ve gönüllerini ilahi ve ebedi güzelliklere yöneltmiştir. Asrın Kur'ân-ı Kerîm tefsiri olan Risale-i Nur damla damla Kur'ân ikliminden damlamış, güne bakan çiçekleri gibi yönünü Kur'ân hakikatlerine çevirmiştir. Güne bakan çiçekleri, nasıl Güneş'in şualarıyla beslenip sürekli yüzlerini ona doğru çeviriyorlarsa Risale-i Nur da yüzünü sürekli ilahi kelama yöneltmiş, müellifi Bediüzzaman Said Nursi'nin harikulade bir tarzda, olağanüstü ciddiyet ve gayretiyle, azami ihlâs ve samimiyetiyle kaleme alınmıştır.

Hikâyeler sevgi tadındadır. Bir bardak çay gibi buhur buhur, paylaşılan bir parça ekmek gibi duygu yüklüdür. Hikâyelerde hayatın ritmi, güzelliği bulunur; sıcacık bir bakış, bir damla gözyaşı, dostluğa uzanan bir el, yanağa kondurulan öpücük gibi. İstedim ki hayatın gerçekleri olan hikâyelerde iman hakikatlerine, Risale-i Nur'un güzelliklerine vurgu yapılsın, atıfta bulunulsun. İstedim ki Risale-i Nur yüzünü nasıl Kur'âna çevirdiyse, benim hikâyelerim de yönlerini Risale-i Nur'a çevirsin. Risale-i Nur'un âb-ı hayat niteliğindeki hakikatlerini, susuzluktan çatlayan dudaklarımıza, çorak gönüllerimize akıtsın. Vicdanlarımızı bir kere daha uyarsın, uyandırsın. Bu yüce hakikatlerin hayatımızın ne kadar içinde olduğunu, bakış açımıza ne denli istikamet kazandırabileceğini göstersin.

Şüphesiz ki bu küçük çalışma o eşsiz hazinenin değerini biçmekten, elimdeki kırık ayna o güzellikleri yansıtmaktan acizdir. Ancak okyanusun kenarında oynayıp plastik kovasına deniz suyu dolduran çocuk misali nasiplenirsek kendimi bahtiyar sayacağım. Dilerim ki Rabb'im her zaman yüzlerimizi ve gönüllerimizi güne bakan çiçekleri gibi Kur'ân'ına dönük tutsun, hayatımıza İslâmi güzelliklerle istikamet kazandırsın.

Zehra Aydüz

Manchester 2008

KAYIP YILLAR

Osman Bey, kaldığı huzurevinin giriş holüne açılan merdivenleri ağır ağır inerken heyecanlanıyor, için için seviniyordu. İple çektiği haftalık görüşme günlerinden biri daha nihayet gelmişti. Doktor olan oğlu, yoğun bir iş temposu içerisinde bulunmasına rağmen her hafta sonu ziyaretine gelmeye çalışır, yanında torunu Alican'ı getirmeyi de ihmal etmezdi. Bu buluşma saatleri ne saadet dolu, ne latif anlardı. Alican bir hafta boyunca yaptıklarını dedesine anlatır, coşkuyla oradan oraya koşturup dururdu. Osman Bey, Alican'ı izlemekten yorulur, minik afacanın bitmez tükenmez bir enerjisi olduğunu düşünürdü.

Yaşlı adam, torununun muzipliklerini düşünerek aşağıya indi. Bekleme salonunda bahçeyi rahatça görebileceği bir koltuk seçerek yavaşça oturdu. Bahar ve yaz aylarında yeşilin bütün tonlarına bürünen, çeşit çeşit çiçeklerle görenleri kendisine hayran bırakan bu güzel

yer şimdi ne kadar da ıssız ve bakımsızdı. Soğuğun ve şiddetli yağmurun tesiriyle insanlar bir banka oturup soluklanmayı asla düşünemiyor, hızlı adımlarla uzaklaşıyorlardı. İhtimal hisleri olsaydı bahçe, terk edilmişliğin, yalnızlığın acı ızdırabını yudumlardı. Osman Bey, hızlı ve telaşlı adımlarla içeriye giren insanları seyretti bir süre. Sonra gözlerini iskeletler gibi kupkuru kalan dallarıyla eğri büğrü bir görüntü meydana getiren ağaçlara çevirdi. Yazın bahçenin sakinleri olan, şakımalarıyla dinleyenleri bambaşka âlemlere taşıyan kuşlardan, ipek gibi kanatlarında olağanüstü desenler ve renkler taşıyan kelebeklerden, telaşlı hareketlerle durup dinlenmeden yuvasına yiyecek taşıyan karıncalardan, her köşesinden hayat fışkıran bahçeden eser kalmamıştı. Bu sırada Osman Bey'in cep telefonu çaldı. Arayan oğluydu. Bu hafta işlerinin çok yoğun olduğunu söylüyor, bin bir özürle gelemeyeceğini açıklıyordu. Yaşlı adam, büyük bir hayal kırıklığı yaşamış olmasına rağmen incinmişliğini belli etmemeye gayret ederek oğlunu yalancı bir teselliyle avutmaya çalıştı:

– Olsun evladım. Biliyorum, geçerli bir mazeretin olmasa mutlaka bekletmez gelirdin.

Telefonu kapatırken içindeki ümit kırıntılarını da yitirdiğini gören Osman Bey, hicran soluklayan gözler ve buruk bir kalple bahçeyi daha farklı bir gözle

incelemeye başladı. Şimdi kendi hâli ile bu ıssız mekânı özdeşleştiriyor, kalbindeki yarası daha da büyüyor, içini kanatıyordu. Kendisinin de bir zamanlar cıvıl cıvıl bir hayatı yok muydu? Belli ki o zamanlar ömrünün yaz mevsimini yaşamaktaydı. Çocuklarının cıvıltılı sesleriyle odalarını doldurduğu yuvasında huzur soluklar, evinin bacasından bile mutlu dumanlar tüttüğünü düşünür, dünyanın en talihli insanı olduğuna inanırdı. Keyifle yedikleri akşam yemeklerini büyük bir özlemle hatırladı. Uzun kış gecelerinde üzerinde kestane kavurdukları, ekmek kızarttıkları sobanın etrafına toplanarak yaptıkları sohbetleri ne kadar samimi olurdu. Burnuna, evleri güzel koksun diye sobanın üzerine koydukları mandalina kabuklarının iç bayıltan rayihası geldi. O zamanlar internet, bilgisayar oyunları olmadığı gibi tek eğlenceleri olan siyah beyaz televizyon ise yalnızca bir kanalı gösteriyordu. Teklifsizce gittikleri aile dostlarıyla beraber içtikleri çaylar ayrı bir keyif verirdi. Oysa şimdi dostlarından ayrı düşmüş, canı gibi sevdiği evlatlarını göremez olmuştu. Çocukluklarında üzerlerine titrediği, büyümelerini, gelişmelerini ihtimamla takip ettiği, kazandıkları başarılardan dolayı iftihar ettiği çocuklarıyla ayrı düşmüştü. Aynı şehirde yaşadıkları için nispeten daha sık görüştüğü oğlu Ömer, muayenehane, hastane ve ev arasında koşuşturan, sevdiği mesleği yaparken hayatının büyük bir

zaman dilimini hastalarına ayırmak zorunda kalan başarılı bir doktordu. Onun başarılı ve aranan bir doktor olması Osman Bey'i de onurlandırıyor, kendisiyle yeteri kadar ilgilenememesine içerlemiyordu. Bir subayla evli olan 'nur– u aynım' diyerek sevdiği biricik kızı Nevin ise öğretmenlik mesleğini başarıyla sürdürüyor, Anadolu'nun değişik şehirlerinde görev yapıyordu. Ancak bayramlarda ve yıllık tatillerinde yaşlı babasının yanına uğrayıp elini öpebilir, hâlini hatırını sorabilirdi. Mühendis olan küçük oğlu Hayri ise kendisini Amerika'ya gitme sevdasına kaptırmış üç yıldır okyanus ötesinde bulunuyor, Osman Bey zaman zaman internet aracılığıyla yaptıkları görüşmelerde onun ekran üzerindeki görüntüleriyle avunmak zorunda kalıyordu. Hayri, yapılan bu görüşmelerde babasına uzun uzun projelerinden, Amerika'da tecrübe kazanmasının mesleki itibarını ne kadar arttıracağından bahseder dururdu. Osman Bey aklına gelenlerle gülümsedi. Bu deli oğlan oralardan bir Amerikalı kız bulup evlenir de bizi tamamen defterden siler mi acaba? Genç adam nereden bilebilirdi babasının yaşlı yüreğinin onu ne kadar çok özlediğini, kaç defa yoldan geçenleri kendisine benzeterek heyecana kapıldığını.

"Seniha sen yanımda olsaydın, bari sen beni bırakmasaydın." diye hicranla inleyen Osman Bey, hanımını benliğinin bütün zerreleriyle hatırlamış, yüreği özlemle

burkulmuştu. "Şu anda senin sesini duymaya ne kadar da çok ihtiyacım var, yaşasaydın küçük evimizde beraber otururduk, yüreğinin ışıltısıyla evimizi şenlendirirdin. Ben de böyle huzurevi köşelerinde yapayalnız kalmazdım." diye hayıflandı. Osman Bey, hayat arkadaşını kaybedeli beş yıl olmuştu. Geçen zamanla birlikte yalnızlığın acısı daha bir omuzlarına binmiş, yüreğini daha bir kanatır hâle gelmişti.

Yaşlı adam aklına gelenlerle irkildi. Herkes beni terk ediyor, bütün sevdiklerim. Ben onları yakalamaya çalıştıkça, bende kalsınlar diye sımsıkı sarmaladıkça, beni inciterek yüreğimi kanatarak kopup gidiyorlar. Hatta ben bile içimdeki beni terk ediyorum. Her gün aynaya baktığımda karşımda o eski beni bulamıyorum. Nerede o eski Osman? Artık saçlarıma aklar düştü, yüzümde derin çizgiler oluştu, gözlerimin feri söndü. O çok güvendiğim aklım bile bana oyunlar oynamaya başladı. Unutkanlıklar ortaya çıktı. Kim bilir belki de en başından yaptım hatayı diye esefle söylendi. Kalbimi kanatarak benden kopup uzaklaşacaklarını düşünemeden sevdiklerime çok fazla bağlandım. Ailem, eşim, dostum, gençliğim hepsi beni terk etti. Hepsi ırmağın birbiri ardınca kabaran dalgalarında bir anlık ışımaymış sadece. Yakalamaya çalıştığım, elimde tutmak istediğim bir parça buzmuş, sıcak kumlar üzerinde buharlaşıp uçan. Hâlbuki ben Hazreti İbrahim'in

dediği gibi "Batıp gideni istemem." diyerek fani sevgililerde teselli aramamalıydım. Ben de "Ya Baki Entel Baki." diyerek gerçek sevgiliye yönelebilseydim, O'ndan başkasının sevgisiyle doldurulamayan sonsuz sevgiler kaynağı kalbim böyle incinmezdi.

Osman Bey; vefalı sevgilinin, asla terk etmeyen, sönmeyen eskimeyen, bitip tükenmeyen, ezeli ve ebedi olan, Hay ve Kayyum olan Rabb'inin sevgisinin bütün hücrelerini doldurduğunu hissetti. "Vefalı, gerçek dosta hakkıyla yönelmenin zamanı gelmedi mi hey Osman." diyerek hayıflandı. O vefalı dostun iklimi o kadar güzeldi ki huzura varıldığında dünyanın bütün keşmekeşi, bütün sıkıntıları sona erer, bir güvercin gibi çırpınıp duran kalp sakinleşir, huzur soluklardı. O'nun ikliminde bütün malayani değerini kaybeder, yalnızca ötelere ait güzellikler canlanırdı. Rahim olan sevgili kendisini en yakın olarak tarif etmiyor muydu?

"Kullarım Beni senden soracak olurlarsa bilsinler ki Ben pek yakınım. Bana dua edenin duasına icabet ederim." (Bkz. Bakara Sûresi, 186. âyet)

ÜZÜM SALKIMI

Deniz, dışarıya çıkmadan önce aynadaki görüntüsünü memnun bir eda ila son bir kez daha süzdü. Omuzlarına kadar dökülen başak rengi iri dalgalı saçları, yosun yeşili gözleri, uzun kirpikleriyle çok güzel olduğunu düşünüyordu. Üzerine oturan kısa ekose ceketinin altına deri eteğini giymiş, uzun topuklu çizmeleriyle kıyafetini tamamlamıştı. Her zaman bakımlı görünmeye ve markalı giyinmeye çalışırdı. Kendisine olağanüstü bir güveni vardı. Girdiği toplumda etkileyici konuşmaları ve rahat hareketleri ile dikkatleri üzerine çeker, düşüncelerinde sonuna kadar ısrar ederdi. Zekâsının ve güzelliğinin verdiği güçle her işin üstesinden geleceğine inanırdı. Hayat karşısında güçlü, kararlı ve akıllı insanların cesurca yaptıkları atılımlarla başarılı olduğunu düşünürdü. Eczacılık fakültesi üçüncü sınıfta okuyor, derslerinde gösterdiği başarının yanı sıra çeşitli kulüp faaliyetlerinde de adından sıkça söz ettiriyordu.

Ancak, güzelliğinin çekim gücüne kapılıp onunla arkadaşlık kurmak isteyenler bir süre sonra gurur ve enaniyetinin verdiği şımarıklıklarına dayanamayarak çevresinden uzaklaşırlardı. Diğer insanların duygularına ehemmiyet vermeyen Deniz, onlar hakkında 'Başarımı, aklımı ve kabiliyetlerimi kıskanıyorlar.' diye düşünürdü. Hatta pek süklüm püklüm bulduğu için aynı mahallede oturmalarına rağmen sınıf arkadaşlarından Zeliha ile de samimiyet kurmazdı. Bütün içtenliği ve sevecenliğiyle herkese yardımcı olmaya çalışan Zeliha ise derslerinde de başarı gösterir, ancak bu başarısından asla kendisine pay çıkarıp gurura kapılmaz, mütevazı ve olgun tavırlarıyla yoluna devam ederdi.

İkinci sınıfta Deniz'le birlikte gerçekleştirdikleri projelerinde arkadaşının herkese meydan okuyan çalımlı tavırlarına Zeliha hiç rağbet etmemiş, sadece üzerine düşeni hakkıyla yerine getirebilmek için elinden geleni yapmıştı. Projeleri oldukça başarılı bulununca da tavrını hiç değiştirmemişti. "İnsan kuru bir üzüm dalına benzer. O kupkuru çubuk nasıl üzüm salkımında hak iddia edemezse insan da sadece Allah'tan gelen iyilik ve güzellikleri gösteren bir ayna konumundadır. İyilikleri kendinden bilip gurura kapılmaya, medih ve sena beklemeye asla hakkı yoktur. Kara bir toprak gibi bağrında yüzlerce gül bitse de hiçbiri ona ait değildir." deyip tebrik ve iltifatlara gülüp geçmişti. Deniz, Zeliha'nın

kendi varlığını ortaya koymaya cesaret edemeyen silik bir şahsiyet olduğunu düşünürdü. Oysa benlik önemliydi. Herkes şahsiyeti karşısında saygı duymalı, başarılarını ve güzelliğini takdir etmeliydi.

Deniz, bugün gireceği biyokimya dersinin zorlu sınavına iyi hazırlandığına inanıyor, kendisine güveniyordu. Amfiye girdiğinde küçümseyici bir eda ile etrafındakilerin telaşlı hâline bakıp mağrur bir şekilde yerine oturdu. Ancak sınav soruları karşısına geldiğinde ister istemez o da telaşa kapılmış, yüzü yavaş yavaş pembeleşmeye başlamıştı. Çok gereksiz ve ehemmiyetsiz bulup şöyle bir üstün körü bakıp geçtiği yerlerden çıkan sorular onu bocalatmıştı. İlk soruları bilemeyince heyecana kapılmış, diğer soruları da kafasında toparlayamamıştı. Avuçları terledi, gözü ikide bir saatine takılmaya başladı. Sınav süresi bittiğinde pek de yeterli sayılamayacak birkaç cevabın dışında bir şey yapamamış, tatmin edici bilgiler sunamamıştı. "Galiba hayatımda ilk defa bütünleme sınavına kalacağım…" diye mırıldandı.

O gün asık bir suratla eve dönen genç kız yorgunluğunu bahane ederek odasına çekildi. Hiç kimseyle görüşmek istemiyor, uykunun sakinleştirici kollarına atılmayı planlıyordu. Pofuduk yorganının altına girerek günün hayal kırıklıklarını unutmaya çalıştı. Bir

süre sonra uykunun dinlendirici iklimine girdi. Ertesi gün şişmiş gözlerle yatağından kalkmış olmasına rağmen kendisini daha iyi hissediyor, 'Ben öyle kolay yıkılacak insan mıyım?' diyordu. Aynanın karşısına geçip saçlarına şekil vermek istedi. Hayret, sol yanağının üst kısmında bir beyazlık belirmişti. Şimdiye kadar hiç böyle bir lekeyle karşılaşmamıştı. Şaşırmasına rağmen stresten olduğunu düşünerek üzerinde fazla durmadı. Lekeyi fondötenle kapatmaya çalışarak makyajını tamamladı.

Geçen günlerle beraber iyice içine kapanan genç kız durgunlaşmış, gurur ve çalımla karışık hareketlerinin yerini çekingenlik almıştı. 'Geçer' deyip ehemmiyet vermediği yüzündeki beyaz leke; şimdi daha da büyümüş, belirgin bir hâl almış, üstelik aynı lekeden sağ elinde de ortaya çıkmıştı. Bu lekeler kafasını sürekli meşgul ediyor, başka bir şey düşünemiyor, geceleri onunla ilgili kâbuslar görüyor, sıçrayarak uyanıyordu. İnsanların arasına karışmaktan korkuyor, birisiyle konuşurken yüzünü saklamaya çalışıyor, bakışlarını yerlere kaçırıyordu. Sonunda bir cildiye uzmanına gitmeye karar verdi. Ömrü boyunca beyaz leke kâbusunu yaşamak istemiyordu. Kendisini muayenehanesinde karşılayan Nihal Hanım oldukça sevecen ve içten bir insandı. Deniz'in yüzünü ve ellerini muayene etti. Yapılan tetkiklerin sonucunda Vitiligo hastalığı teşhisini koydu.

Deri rengini meydana getiren hücrelerin kaybı ve derinin beyazlaşması ile meydana gelen hastalıkta henüz kesin tedavi metotlarının bulunmadığını ancak yeni gelişmelerle yüz güldürücü sonuçların alınabileceğini söyledi.

Deniz duyduklarına inanamıyor, bu hastalığın kendi başına geldiğini kabullenemiyordu. O çok güvendiği, insanlara karşı üstünlük sebebi olarak gördüğü güzelliği sona mı eriyordu? Kulakları uğuldamaya başladı. Deli gibi muayenehaneden dışarıya fırladı. Caddedeki insan ve araç kalabalığı onu bunaltıyor, herkesin dikkatle kendisine baktığını, ayıpladığını düşünüyor, herkesten kaçmak, dünyada tek başına yaşamak istiyordu. Kestirme bir yoldan sahil kenarındaki parka indi. Hava soğuk olduğu için kimsecikler yoktu. Ara sıra telaşlı martılar denizin dalgaları arasına dalıyor, avını yakalamaya çalışıyordu. Dalgalar hırçın rüzgârın tesiriyle kıyıyı hızla dövüyor, ıslak kumlar üzerinde izler bırakıyordu. Şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Eline aldığı küçük bir taşı sıkıntıyla denize doğru fırlattı. Hayatında ilk defa anlayışlı bir yüreğin sıcaklığını arıyordu. Arkadaşlık ilişkilerine pek önem vermediği için samimi bir dostu yoktu. Mahalle arkadaşı Zeliha geldi aklına. Onun engin yüreğinde herkese yer vardı. Zihni karmakarışık, duyguları alt üst olmuş bir şekildeyken kendisini Zeliha'nın kapısında buluverdi. İçtenlikle

arkadaşını içeriye buyur eden Zeliha, onun çekingenliğini üzerinden atmasına yardımcı olmaya çalışıyordu. Bu samimi ortamda duyguları çözülüveren Deniz kesik kesik ağlamaya başladı. Zeliha, elini, onun saklamaya çalıştığı elinin üzerine koyarak içtenlikle sıktı. Sonra yüreğindeki güzellikleri akıtmak ister gibi bakışlarını bakışlarına kenetledi. Muhatabının yüreğine işlemek amacıyla usul usul konuşmaya başladı:

– Bak arkadaşım, bizler farkına varamasak bile bu dünyadaki her şey güzeldir. Ya bizzat güzeldir ya da sonuçları, getirdikleri, kazandırdıkları yönüyle güzeldir. Hadiselerin sır perdesini aralayamadığımız, işin hakikatini anlayamadığımız için yanlış yorumlara kapılırız. Mesela serçe kuşuna şahinin musallat olması gözümüze çirkin gibi görünür. Hâlbuki serçe bu şekilde uçmayı öğrenir. Başımıza gelen sıkıntılar da kabiliyetlerimizin gelişmesine, karakterimizin olgunlaşmasına zemin hazırlar. Günah kirlerinden arınıp temizlenmemize, silkelenip kendimize gelmemize, Rahmeti Sonsuza yönelmemize sebep olur.

Zeliha söylediklerinin tesirini ölçebilmek için yan gözle Deniz'e baktı. Deniz büyük bir ilgiyle anlatılanları dinliyor, kendi gönül hastalığının reçetesini almaya çalışıyordu. Zeliha, çayından bir yudum alarak sevecen ses tonuyla konuşmaya devam etti:

– Hastalık sebebiyle güzelliğini kaybedeceğini düşünüyorsun. Ama senin güzeller güzeli bir gönül dünyan var. Onu aç. İçindeki iyiliklerin ortaya çıkmasına imkân tanı.

Kendisine sunulan hakikatler karşısında mum gibi eriyen Deniz, akan gözyaşlarıyla birlikte manevî kirlerinden arındığını düşünüyordu. Yıllardır iç dünyasındaki güzellikleri hapsedip gurur ve kibirden bir kafes örmemiş miydi? Artık o kafesleri kırıp hakikate ulaşma zamanı gelmişti.

Deniz artık sahte sevgiler, pörsümüş duygular, basit alışkanlıklarla oyalanmak istemiyordu. Benliğinin herkesi rencide eden kibir ve cakasını, alım, çalım ve tafrasını, hoşgörü, sevgi, anlayış ve muhabbet potalarında eritmek için olağanüstü bir gayret içerisine girmişti. Hemen hemen her gün Zeliha'nın yanına uğrayarak karakterindeki çatlakları onun müşfik eliyle tedavi etmeye çalışıyordu. Artık dış görünüşüne de eskisi kadar ehemmiyet vermiyor, yüzündeki beyazlık için kahrolmak yerine iç dünyasını çiçek çiçek bezemekle meşgul oluyordu. Şimdi daha sade ve mütevazı bir hayat yaşamayı, vaktinin önemli bir bölümünü zor durumdaki insanlara faydalı olmak için ayırmayı tercih etmişti.

Üniversitenin son yılında kız kardeş gibi yakınlaşan iki arkadaş, iyi derecelerle okullarından mezun olduklarında gözleri ışıltıyla parlamaktaydı. Artık ellerinde insanlığa hizmette kullanılacak, muhtaç olanların yardımına koşmalarına vesile olacak bir diplomaları vardı.

Mezuniyetten kısa bir süre sonra Londra'da bulunan halasından bir davet alan Deniz, eczane açmayla ilgili planlarını bir süre erteleme durumunda kaldı. Finans işinde çalışan halası çok sevdiği yeğenini bin bir ısrarla yanına çağırıyor, yüzündeki leke için doktorlardan randevu aldığını belirtiyordu. Genç kızın ailesi de böyle bir değişikliğin çocuklarına iyi geleceğini düşünüyorlardı.

Tedavisinin uzun sürmesi, İngilizcesini geliştirmek için kursa yazılması, yalnızlıktan bunalmış halasını bir türlü bırakamaması sonucunda birkaç aylığına evden ayrılan Deniz, iki sene yurt dışında kaldı. İngiltere yılları genç kız için tam bir olgunlaşma süreci hâline geldi. Dünyanın değişik ülkelerinden gelen Müslümanların yanı sıra Hıristiyanlıktan dönüş yaparak İslâm'ı seçen İngilizlerle tanışıp kendi değerlerine ne kadar uzak yaşadığını fark ederek yeni bir araştırma içerisine girdi. Dini hakkında her öğrendiği bilgi gözlerini kamaştırıyor, girdiği âlemin cazibesiyle kozasını kırarak kelebeğe dönüşüyordu. Kanatlarındaki rengârenk ışıltıyı etrafına yaymaya çalışan titrek bir kelebek…

İdealist genç kız, iki senelik bir gecikmeyle de olsa sonunda ülkesine dönerek hayalini kurduğu eczanesini açtı. Mütevazı bir mahallede, sevimli bir dükkân kiraladı. Kısa sürede müşterileriyle dost olmayı başararak mahallenin şefkatli ablası hâline geliverdi. Şimdi her sabah hayır dualarla kapısını açtığı, ışıl ışıl gülüşleriyle müşterilerine ilacın yanında sevgi sunduğu, muhtaçlara el uzatmada bir vesile bildiği eczanesi vardı.

...

Zeliha, fakülteden mezun olalı dört sene oluyordu. Evlenip İzmir'e taşınmış, eşi ve çocuğuyla mutlu bir yuva kurmuştu. Nadiren gelebildiği İstanbul'da yakınlarıyla hasret gidermeye çalışıyordu. Bu günde temmuz ayının bunaltıcı sıcağına rağmen ne zamandır ziyaretine gitmeyi ihmal ettiği Zeynep Teyze'ye uğrayacaktı. Neyse ki otobüs durağında fazla beklemeden, Ümraniye'de oturan Zeynep Teyze'nin mahallesine kolayca gelmişti. Minik kızı Büşra'nın elinden tutup tanıdık caddelerde ilerliyordu. Büşra gördüğü bir oyuncakçının ya da dondurmacının başından ayrılmıyor, inatla direterek istediğini yaptırmaya çalışıyor, sıcaktan bunalan Zeliha'ya zor anlar yaşatıyordu. Sonunda Zeynep Teyze'nin oturduğu sokağa sapmışlardı ki bir an için annesinin elinden kurtularak koşmaya başlayan Büşra, önünden geçtikleri bir apartmanın girişinden

telaşla fırlayan dokuz on yaşlarındaki bir çocukla çarpıştı. Çarpışmanın tesiriyle Büşra yere düşmüş, yerde bulunan cam kırıkları eline batmıştı. Telaşlı çocuk, Büşra'yı düşürdüğü için çok üzülmüş, özür üstüne özür diliyordu:

– Kusura bakma ne olur abla. Ninemin ilaçlarını almak için eczaneye gidiyordum, dikkatsizlik işte.

Zeliha sakin görünmeye çalıştı:

– Olur, böyle kazalar. Bizim afacan da fazla hareketlenmişti. Eczane yakınsa beraber gidelim de çocuğun elini sardıralım.

– Tamam abla. Hem eczacı abla çok iyidir. Orada kardeşin canını hiç acıtmadan güzelce pansumanını yaparlar.

Beş dakika sonra köşeyi dönmüşler ve eczaneye girmişlerdi. Temiz, düzenli, ferah bir dükkândı burası. Zeliha ayrıntılara önem verirdi, hemen duvarda asılı duran tabloya bakışlarını yöneltti. Bir kır çiçeği demetinin altında "Ne güzel deme, ne güzel yaratılmış de." yazıyordu. Zeliha, tabloyu incelerken isteklerinin neler olduğunu öğrenen tezgâhtar kız iş bilir bir eda ile Büşra'nın elini sarıyordu. Bu sırada içerideki küçük odadan eczacı hanım geldi. Zeliha, beyaz önlüğü ve açık yeşil krem desenli başörtüsüyle çok zarif ve güzel

gözüken hanıma dikkatlice baktığında eczacının yıllardır görüşemediği arkadaşı Deniz olduğunu fark etti. Arkadaşıyla yılların hasretini eritircesine sımsıkı kucaklaştılar. Deniz bir zamanlar ürkütücü bir kâbus gibi gözüken hastalığını büyük ölçüde yenmiş, tedaviye devam etmiş, yüzünde belli belirsiz bir leke kalmıştı. Zeliha'ya içtenlikle bakarak gülümsedi:

– Bak… Artık "Ne güzel." demiyorum. "Ne güzel yaratılmış." diyorum.

NEFİS HAPİSHANESİ

Salih, sokak lambasının loş ışığı altında yarı aydınlatılmış caddeyi seyrediyordu. Gündüz; kalabalığın bin bir tonunu yudumlayan, öğrenci ve işçilerin telaşlı koşuşturmaları, kadınların ayaküstü yaptıkları sohbetler, günlük gezintiler, yapılan alışverişler ile cıvıl cıvıl bir görünüme sahip olan cadde şimdi ıssızlığa bürünmüştü. Vakit oldukça ilerlemiş, gece gizemli peçesini şehrin üzerine örtmüştü. Yağmur damlaları olanca şiddetiyle pencereye vuruyor, buğulanmış camda kristal görüntüler meydana getiriyordu.

Salih uzun bir süredir sokağı seyrediyor, saat gece yarısını çoktan geçmiş olduğu hâlde kendisini, uykunun sıcak ve samimi kucağına terk edecek gücü bulamıyordu. Kalbi bir mengeneyle sıkılıyorken benliği acılı girdapların koyunda bunalırken gözlerinin önünden o menekşe bakışlar kaybolmazken hangi şefkatli el yarasını sarabilirdi ki?

Her şey bir kaç ay öncesinde üniversite amfisinin kapısında onunla karşılaşmasıyla başlamıştı. Sokaklarda harama bakmamak için arkadaşlarıyla arabaların plakalarını okuma gibi ilginç oyunlar icat eden Salih, Müge'nin hareli gözlerinin tesirinden bir türlü kurtulamamış, o gözlerin derinliğinde kaybolmak istemişti. O günden sonra ne kendisini doğru düzgün derslerine verebilmiş, ne de sağlıklı bir şekilde düşünebilmişti. Bugün her zamankinden daha yeis dolu ve efkârlıydı. Çünkü genç kızla üniversite amfisinin kapısında karşılaştığında o delici bakışların karşısında iradesinin felce uğradığını bir kez daha acı bir şekilde fark etmişti. Müge'nin koyu kestane rengi bukleli saçlarını edalı bir şekilde geriye atışında, zarif kelebekler gibi çırpınan beyaz ellerinin uçuşurcasına dalgalanması karşısında Salih, âdeta içinde bulunduğu zamanın ve mekânın dışına çıkmıştı. Sanki mantığını bir süreliğine de olsa saf dışı bırakmış aklı duygularıyla el ele verip erguvani bulutlar üstünde uçmuş, efsunlu ormanların gizemli köşelerine kaçıp oradan da dibi görünmeyen karanlık dilek kuyularına düşmüştü. Terden avuç içlerinin sırılsıklam olmasına, kalbinin ritmini şaşırmasına, kızaran yüzüyle herkesin önünde mahcup düşeceği endişesiyle hâlden hâle girmesine rağmen bakışlarını kızdan ayıramamış, şaşkın bir yüz ifadesiyle oracıkta kalakalmıştı.

Nefsi ona ne oyunlar etmişti böyle? Henüz üniversite birinci sınıf öğrencisiydi. Hayatta gerçekleştirmek istediği yüksek idealleri, hedefleri beklentileri bulunuyordu. Böyle bir gönül oyunu için harcanacak ne vakti ne de enerjisi vardı. O, kendisine gençliği hediye edenin yolunda tertemiz bir gençlik yaşamaya azmetmiş, haramlar karşısında gözlerini kapamaya, ayaklarını kırmaya, kulaklarını sağır etmeye söz vermiş, bunu da sonsuz gençliği kazanmak için ödenecek küçücük bir bedel olarak düşünmüştü. Ne olurdu ki yani üç beş günlük dünya zevklerinin peşinden koşmayıverseydi. Sonsuzluğa sevdalı, Rabb'inin yoluna baş koymuş bir gönül eri için yoluna çıkmış böyle küçük çalı dikenlerinin lafı mı edilirdi? Yusuf olmaya azmetmiş temiz vicdanların yanında Züleyha'nın zülüflerinden hiç bahsedilir miydi?

Salih bir ara kendisini boğuluyor gibi hissetti. Sanki nefes alamıyor, ciğerlerine hava gitmiyordu. Güçlükle lavaboya gidip yüzüne soğuk su çaldığında biraz olsun kendisine geldi. Herkes huzurlu bir uykuyu soluklarken o afakanlar içerisinde bocalamaktaydı. Diline zor zamanlarında okuduğu bir dua dolandı: 'La ilahe illa ente sübhaneke inni küntü minez zalimin.'

İçtenlikle mırıldanmaya başladığı dua, Yunus Aleyhisselâm'ın duasıydı. Yüce peygamber kocaman bir balığın karnında, zifiri karanlıklar altında, denizin

azgın dalgalarının ortasında, herkesten ve her şeyden ümidini kestiği bir anda, her an ölümle burun burunayken içten bir gönülle Rabb'ine yönelmiş, kurtulmayı dilemiş, 'Ben zalimlerden oldum.' diyerek nefsini yerden yere vurmuştu. Samimi yakarışının sonucunda Halik'ının koruması altına girmiş, her şeye gücü yeten Mevlâsı onun için karanlıkları aydınlığa çevirmiş, azgın dalgalar durulmuş, balığın karnından kurtulmuş, sahil-i selamete ulaşmıştı.

Salih, pişmanlığın ve yürek burkuntularının verdiği acı bir tebessümle gülümsedi:

– Ey masum Nebi. Sen tertemiz bir hayat yaşadın. Rabb'ine karşı kulluğunu nakış nakış işledin. Tebliğden, din adına gayretten başka sıkıntın olmadı. Derdin hâlden anlamaz halkına doğruları anlatmaktı. Davan ihlâs ve samimiyet yüklüydü. Ya ben. Şimdi çepeçevre sarıldığım nefsimin isteklerinden nasıl kurtulacağım? Sen azgın deniz dalgalarından, gecenin karanlıklarından, balığın karnından kurtulmak istiyordun. Ya ben bu dünyanın keşmekeşinden, gafletimin çokluğundan, günahlarımın yürek kanatan hâllerinden, nefsimin zulmünden nasıl kurtulurum? Genç adam nefsinin bir balık olduğunu, onu yuttuğunu düşünüyordu. Çırpındıkça balığın karnında ilerliyor, yumruklarını salladıkça kendisini sıkan çeperlere rast geliyordu. Hâli Yunus Aleyhisselâm'ın hâlinden besbeterdi. Yunus

Aleyhisselâm'ın balığı, sadece bu dünya hayatını tehdit ediyor olmasına rağmen Salih'in gittikçe şişen nefis balığı ebedi saadetini tehdit ediyordu.

Dertli genç, Yunus Aleyhisselâm'ın duasını daha bir gönülden okumaya başladı. Kendisini nefsinin elinde oyuncak olarak bırakamazdı. İradesini eline almalı, nefsinin dizginlerini tutarak ona yön vermeliydi. Derdine derman olur ümidiyle ilahi kelama sarıldı. Okudukça yüreği genişliyor, kafasındaki sisler dağılıyor, gönlü ferahlıyordu. Kur'ân'ın huzur ve itminan dolu iklimine girmişti. Çalkantılı yüreği sakin bir koy bulmuş, âdeta kanayan yaralarına merhem sürülmüştü. Okuduğu bir âyetin tesiriyle derin düşüncelere daldı:

"Lâkin Rabb'ine karşı gelmekten sakınanlara Allah tarafından bir ikram olarak içinden ırmaklar akan Cennetler var. Onlar orada ebedî kalacaklardır. Allah'ın yanında olan mükâfatlar, elbette o hayırlı ve iyi insanlar için daha hayırlıdır." (Al-i İmran Sûresi, 198. âyet)

Takva sahiplerinden olmak, rıza makamına ulaşmak, Rabb'inin hoşnutluğunu kazanmak. Bunlar ne yüce payeler, ne yüksek hedeflerdi. Büyük bir kararlılıkla kendi kendine söz verdi genç adam. İradesinin hakkını verecekti. Kendisini çepeçevre saran günah ve nefis balığının onu yutmasına izin vermeyecek, gençliğinin arzularına bir dur diyecek, secdelerle süsleyecekti.

KRAL ASRU'NUN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Hafta sonu tatillerini oldum olası hep sevmişimdir. Sabahleyin tatlı bir rehavetle yataktan kalkarsınız. Kahvaltı alelacele yutulacak birkaç lokma değil, ailecek paylaşılacak bir güzellik, bir birliktelik olur. Semaver, kısık ateşle ocağın üzerinde kaynarken sıcacık kızarmış ekmeğinizin üzerine sürdüğünüz tereyağı yumuşacık eriyiverir. Domatesler, patates kızartmaları, peynir, yumurta, reçel ve balla güzel bir birliktelik meydana getirerek sofranızı süsler. Keyifle yaptığınız kahvaltının ardından çayınızı yudumlamaya devam ederken bir taraftan da günün planını yapmaya çalışırsınız. Bazen haftalık alışverişe, bazen sinemaya, bazen de parka gitme kararı alırsınız.

O pazar da yataktan güzel bir gün geçirme düşüncesi ve ümidiyle kalkmıştım. Pencereden dışarıya baktığımda Manchester'ın her zamanki puslu, yaslı

havasıyla karşılaştım. Bu ülkede güneş, görücüye çıkan gelinlik kızlar gibi nadiren gülümser, hava genellikle kapalı bulunur, insanın iç dünyasına daha bir hüzün ve karamsarlık eklerdi. Hafta içini bir buçuk yaşındaki kızımla genelde evde geçirdiğim için hafta sonları dışarıya çıkmak benim için kaçırılmaz bir fırsattı. Hava kapalı da olsa yağmur yağmıyordu ve çok da soğuk sayılmazdı. Dışarıya çıkabilir, güzel bir etkinlik yapabilirdik. Çocuklar ve eşim henüz uyuyordu. Yataktan kalkıp salona indiğimde gözüm yeni aldığım kırlentlere takıldı. Ne zamandır bu kırlentleri almayı planlıyor, dolaştığım mağazalarda gönlüme göresini bulamıyordum. Sonunda beğenip almayı başardığım kahve, kızıl ve turuncu renklerinden oluşan Hint işi desenlerle süslü minik yastıklar krem rengi koltuk takımının üzerinde ne de çok hoşuma gitmişti. Masanın üzerine bir de büyücek, yaldızlı bir cam vazo, içerisine de açık uçuk pembe ve beyaz renklerden meydana gelen bir kaç gül yerleştirdi mi oda daha canlı ve güzel görünecekti. "Neyse o beğendiğim vazo ve çiçekleri de haftaya alırım artık. Belki gözüme kestirdiğim bordoya çalan koyu kırmızı çanta da indirime girer. Onu da alıp koyu kırmızı ayakkabılarla giyerim." diye düşündüm.

Herkes uyanmadan kahvaltı hazırlamak için mutfağa geçtim. Küçük kızımın hâlâ uyuyor olması şaşılacak şeydi. Afacan genelde erkenden kalkar, günlük

mesaisine başlardı. Anlaşılan o da pazar keyfi yapıyordu. O gün içimde sebebini bilemediğim bir sıkıntı vardı. Hâlbuki keyfimi bozacak hiçbir şey olmamıştı. İstediğim kırlentleri almıştım, eşyalarla çok güzel uyum sağlamışlardı, Türkiye'ye gitmemize de az kalmıştı. Başka ne isteyebilirdim ki? Daldığım bu düşüncelerden oğlumun sesiyle sıyrıldım.

– Anne kahvaltı hazır mı? Karnım acıktı.

On beş yaşındaki oğlum, ergenlik çağına girmiş, uzayan boyuyla babasına bile fark atmıştı. Haftada beş kez futbol kulübüne gidip yapılan turnuvalara katılır, kar, rüzgâr, fırtına, yağmur demeden büyük bir ciddiyetle katıldığı çalışmalardan çeşitli madalyalar kazanırdı. Eeee delikanlı adamın çok yemek yemesi ve acıkması da normal sayılırdı.

– Tamam oğlum, hazır sayılır. Sen babanla kardeşini kaldır.

Bu arada bizim minik afacan da uyanmıştı. "Aba, aki…" diye mutlu sesler çıkartarak odanın içerisinde dolaşıyordu. Keyifle kahvaltımızı yapıyorduk. Minik de sütü bir bardaktan diğerine boşaltıp çayları karıştırıp sofrayı yeniden dizayn etmekle meşguldü. Herkesten önce kahvaltısını bitiren on dört yaşındaki kızım söylenmeye başlamıştı bile:

– Baba yaaaa. Bugün pazar hadi bir yerlere gidelim.

Eşim söylenenlerden pek etkilenmiş görünmüyordu. Telaşsız ve sakin çayını yudumlarken internetten günlük gazete sayfalarını okumakla meşguldü.

Birazdan ben de kızımın mızmızlanmalarına eşlik ettim:

– Bugün sebebini bilemediğim bir şekilde içim sıkılıyor, biraz dışarıya çıkıp hava alalım mı?

Eşim kızımın ve benim ısrarlarıma dayanamamıştı. Evimize çok yakın olan Manchester müzesine gitmeye karar verdik. Ufaklık dışarıya çıkmanın sevinci ve telaşına düşmüştü bile. Elimizden tutup çekiştirerek askıdaki pembe puanlı, kapüşonlu mantosunu ve minik pembe botlarını giydirmemizi istiyordu Hazırlanıp bebek arabasına kurulduğunda ise ondan daha mutlusu yoktu.

Yavaş yavaş kıştan çıkmaya hazırlandığımız şu günlerde ağaçlar, beyaz ve pembe çiçekleriyle nazlı bir gelin gibi süslenmişlerdi. Sokaklar öyle sessiz ve sakin ki âdeta buralarda hiç çocuk yaşamıyor. Ülkemin çocuk cıvıltılarını, satıcı bağırışlarını, camdan cama yüksek sesle hâl hatır soran teyzelerini, olur olmaz basılan korna seslerini özlüyorum. Genellikle bahçeli

ve tek katlı tasarlanan evler tuğlayla kaplı. Ülkenin genelinde evler birbirine çok benziyor, rahat ve sakinliği seven İngilizler haklı olarak apartmanı tercih etmiyor. Bahçelerin kimisi oldukça bakımlı, güzel bir şekilde dizayn edilmiş, şirin çiçeklerle donatılmış, kimi ise kendi hâline bırakılmış, sadece eve giriş ve çıkışlarda kullanılan boş bir alan görünümünde. Baharın habercisi çiçekler salınmaya başlamış bile. Yol boyunca sümbül ve nergisleri memleketimi hatırlayarak seyrediyorum.

İngiltere'de müzeler ilgi çekici bir şekilde tasarlanmış. Çocuklar için özel oyun alanları, konunun daha anlaşılır olabilmesi için hareketli maketler, videolarla görsel anlatımlar, bilimsel oyuncaklar tasarlanıyor. Kafeterya, hediyelik eşya satış yerleri gibi bölümler de bulunan müzelere giriş için ücret alınmıyor. Herkesin faydalanıp bilgi ve birikimini artırması hedefleniyor. Üç katlı müzenin bölümlerini dolaşmaya başlıyoruz. Bir bölümde paranın gelişimini incelerken bir diğer bölümde hayvanların yeryüzüne dağılışını, içi doldurulmuş hayvan figürleriyle gözlemleyebiliyoruz. Çeşit çeşit kelebekler, geyikler, orangutanlar, kaplanlar, ismini bile bilmediğimiz değişik türler karşımıza çıkıyor.

Eski medeniyetlerle ilgili bölüm her zaman cazibesini koruyor. Ege ve Yunan medeniyeti, Latin medeniyeti,

Mısır medeniyeti gibi bölümleri geziyoruz. Eski Mısır medeniyeti yoğun bir ilgiyle takip ediliyor. Sergilenen mumyaların başında meraklı gözler onları incelemeye çalışıyor. Bu bölümü gezerken farkında olmadan irkiliyorsunuz.

Mumyalar, yüzyıllar öncesinden gelen bir hayatın fısıltıları. İnsanoğlunun beka arayışının, âhiret beklentisinin, ölümü öldürme çabasının tılsımlı sonuçları. Kral Asru'nun mumyası beni çok etkiliyor. Camekânlar arkasından kömürleşmiş, kupkuru kalmış cesede bakakalıyorum. Kral Asru; bir zamanların mağrur efendisi. Etrafında yüzlerce kölenin pervane olduğu, ağzından çıkan her kelimenin kanun sayıldığı, dünyanın bütün nimetlerinin ayakları altına serildiği koca Asru. Kim bilir belki de o zamanlar dünyanın kendi gücünün etrafında toplandığını düşünüyordu. Bir zamanlar sarayında kim bilir kimlere hükmetmişti? Neler için öfkelenmiş, neler için sevinmişti? Mısır'ın nadide içecek ve yiyeceklerini kristal kaplarda sunan kölelerinin sayısı kaçtı? Acaba Nil Nehri'nin güzelliklerine bakarken neler düşünmüştü? Şimdi ise kömürleşmiş, kemikler hâlinde çubuklar gibi kalan parmaklarıyla, yamrulmuş kafatasıyla, kemik yığını hâlindeki bedeniyle orada öylece yatıyor. Yanındaki caddede ise hayat bütün hızıyla devam diyor. Kral Asru'dan sonra da yüzyıllar boyunca dünya akmaya devam etti. Nice krallar, köleler,

genç kızlar, beli bükülmüş ihtiyarlar, zenginler, garibanlar... Hepsinin günlük telaşları, iç sıkıntıları, beklentileri vardı. Ölüm hiç beklemedikleri bir anda geliverdi. Henüz yapacakları bitmeden, hedefleri gerçekleşmeden, tasarıları sonuçlanmadan.

İnsanlar ölüm hakikatine karşı kulaklarını kapamaya, düşünmemeye çalışıyorlar, ya da kurtuluşu, sonsuzluğu yanlış yerlerde arıyorlar. Bedenlerini mumyalatarak, binlerce kölenin canı pahasına yüksek piramitler inşa ettirerek, süslü tabutlar yaptırarak, pahalı mücevherleriyle, sevdikleri eşyalarla gömülerek sonsuzluk ikliminde mutlu olacaklarına inanıyorlar.

Müzeden dışarıya çıktıktan sonra da gözlerimin önünden Kral Asru'nun kömürleşmiş cesedi gitmiyor. Eve dönerken çiçekleri, Manchester'ın puslu havasını, karnımın açlığını fark etmiyorum. Ufaklık bebek arabasında uyuya kaldı. İçeri geçip onu usulcacık yatağına yatırıyorum. Salona indiğimde gözüm yine Hint işi kırlentlere takılıyor, kısacık hayatımı ne kadar gündelik telaşlarla doldurduğumun farkına varıyorum. Hint işi kırlentler, içine pembe ve beyaz güller koyacağım yaldızlı büyücek cam vazo, indirime girmesini beklediğim koyu kırmızı renkli çanta ne kadar önemli acaba? Kral Asru'nun kemikleşmiş parmağı gafil kafama bir tokmak gibi iniyor. Avcıdan kaçmaya çalışan

bir devekuşu gibiyim. Başımı kumlara gömerek ölüm hakikatinden kaçmaya çalışıyorum. Bu büyük hakikat karşısında hangi mazeretim geçerli olabilir ki? Asır değişmiş, zaman başkalaşmış, ne yapayım herkes aynı şeyleri yapıyor, ben de herkes gibi dünyalık telaşlarla, boş uğraşılarla meşgulüm sözleri kabre girdiğimde ne kadar tesirli olabilir ki?

Birkaç haftadır kitap okuma programlarına katılmadığımı hatırlıyorum, dünya telaşından bir türlü denkleştirip gidememiştim. Genç kızlara verdiğimiz Kur'ân-ı Kerîm dersi de aksamıştı. Rabb'imin bana karşı buyruklarını daha iyi anlayabilmek için okuduğum ilahi fermanın mealini de kaç vakittir bitirememiştim. Öğle namazlarımı ise işle güçle uğraşırken hep en son vakitte kılmış, tesbihatlarımı çoğu zaman yapamamıştım.

Bugün Kral Asru bana sessiz kelimelerle çok şeyler anlatmıştı. Kısacık dünya hayatımı, ellerimin arasından kayıp gitmeden sonsuz bir hayatı kazandıracak şekilde geçirmemi ihtar etmişti. Elmas değerindeydi bir günüm. Onu cam şişelerle değiştirmek ne kadar acı bir gafletti.

DUALARDA ERİMEK

Süheyla, hastane odasından dışarıya kendisini güçlükle atabildi. Akmak üzere olan gözyaşlarını tutmaya çalışarak hızlı adımlarla bahçeye çıktı. İlk gördüğü banka âdeta yıkılırcasına oturdu. Aldığı haberin tesiriyle şakakları zonkluyor, göğsü sıkışıyor, başı dönüyordu. Her şey anlamını kaybetmiş, bütün dünya belirsiz bir sis bulutunun ardına saklanmış, bulunduğu zaman ve mekân donmuş gibi geldi o an. Acı bir tebessümle elini karnına götürdü. Anne olacağını ilk öğrendiği andaki heyecanını hatırladı. Mutluluktan ayakları yerden kesilmiş, yakınlarına güzel haberi ulaştırmak için sabırsızlanmıştı. Başta eşi olmak üzere bütün aile onun heyecan ve mutluluğuna katılmış, daha ilk aylardan itibaren hazırlıklara başlanmıştı. Bütün aile fertlerinin uzun bir süredir beklediği bebek nihayet yoldaydı. Acaba kız mı olurdu yoksa erkek mi? Kime benzerdi? Belki anneannesi gibi boncuk mavisi gözleri olurdu. Genç kadın sabahları yaşadığı korkunç mide bulantılarına

bile ehemmiyet vermiyordu. Bebeği sağlıklı olsun da bu sıkıntıları yaşamaya razıydı. Anne olmak bütün sıkıntıları yaşamaya değerdi. Anne olmak fedakârlık gerektirirdi. Evladını canından aziz tutmak lazımdı.

Sarsıla sarsıla ağlamaya başladı genç kadın. Henüz doğmayan bebeği için sonsuz bir şefkat tüllendi yüreğinin içinde. Yapılan ultrason muayenesi ve tahliller sonucunda bebeğinin zihinsel özürlü olabileceği söylenmişti. Aylardır karnında umut, heyecan ve şefkatle büyüttüğü bebeği, ona dünyanın en büyük mutluluklarını sunacak olan bebeği şimdi de dünyanın en büyük acısını mı yaşatıyordu?

Genç kadın kendisini çok güçsüz hissetti. O kadar acizdi ki olanlar karşısında hiçbir şey yapamıyor, hiçbir şeyi değiştiremiyordu. Süheyla; kendi ruh dünyasının içine dalmış, arkasından ona yetişmeye çalışan eşini bile fark etmemişti. Eşinin omzuna dokunmasıyla derin bir dehlizden çıkar gibi sendeledi. Kısık ve nemli gözlerle hayat arkadaşına bakabildiğinde her zaman güçlü ve kararlı görmeye alıştığı, en büyük desteğinin de omuzlarının çökmüş olduğunu fark etti. İlhan'ın solgun çehresinde Süheyla durumun ciddiyetini bir kez daha kavradı.

Zihinsel özürlü bir bebek. Ömür boyu başkalarına bağımlı kalan, kendi sınırlı dünyasında yaşamak

zorunda olan, tek başına en önemli ihtiyaçlarını bile karşılayamayan bir birey. Yıpratıcı düşüncelerin kıskacında kıvranan Süheyla, eşinin koluna girip ondan güç almaya çalışarak bahçenin dışarısına çıktı. Eve dönerken durduğunu zannettiği dünyanın olanca hareket, gürültü ve canlılık içerisinde aktığını hayretle izledi. Meğer duran, anlamını kaybeden, sönükleşen kendi dünyasıydı. Hastane odasından aceleyle çıktığı için doktorların son sözlerini duyamamıştı. İçindeki ümit kırıntılarını toparlayarak eşine yöneldi:

– Ben dışarıya çıkarken doktorla konuşmaya devam ediyordun. Sana neler söyledi? İlhan, umutsuz bir ses tonuyla âdeta mırıldanırcasına güçlükle cevap verdi:

– Bu durumda yapacak bir şeyleri olmadığını, eğer istersek bebeği alabileceklerini söyledi.

Süheyla bebeği alma fikri karşısında irkildi. Kendi canından can olan yavrusuna özürlü olacak diye kıyabilir miydi hiç? Gözyaşları kirpiklerinden yanaklarına doğru süzüldü. İlhan Bey karısını teselli etmeye çalıştı. Ellerini sıkıca kavrayarak şefkatle baktı:

– Üzülme Süheyla. Bizler Allah'a yönelelim. Duayla onun kapısını çalalım, Sonsuz kereminden uzak değil ki bizler de nasiplenenlerden olalım.

Süheyla uzun bir bekleyiş içerisine girmişti. Izdırap koyunun sahillerinde dolaşıyor, gözleri rahmet pırıltıları arıyordu. Çaresizliğin içini burktuğu anda çaresizlerin çaresine, kimsesizlerin kimsesine yöneliyor, içini O'na döküyordu. "Hasbünallahi ve nimel vekil." diyor, O'na dayanıyordu. Çünkü biliyordu ki karnında sürekli büyüyen, azaları tamamlanan canlıya, kendi yavrusu da olsa hiçbir şey yapamaz, parmak oynatamazdı. Öyleyse acizliğini şefaatçi yapıp her şeye gücü yetene yalvarmalıydı. Mülkün sahibi O değil miydi? O değil miydi İbrahim için ateşleri söndüren, Musa için denizleri yol yapan, Yusuf için kuyuları emniyetli kılan. Resûlü Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) mağarada zayıf bir örümceğe ağ ördürerek esenliğe ulaştıran.

Süheyla günler, geceler boyu duayla yöneldi Yaradan'ına. İç dünyası huzura sükûnete kavuştu. Artık her şeyin bir sebebi, sebebin de Yaradan'ı olduğunu düşünüyor, O'ndan gelene karşı "Hoştur bana Sen'den gelen." diyebiliyordu. Şefkatle tüllenip rızaya kenetlendi.

Bu sancılı bekleyişin sonunda nihayet dünyalar tatlısı bebeği dünyaya geldi. Dualarla beklenen, muştular taşıyan, masum bebek, cennet kokulu yavru. Süheyla bebeğini kucağına ilk aldığında yüreğinin ılık ılık

ona aktığını hissetti. Bir kolunun ancak yarısı kadar gelen bu minik canlı bir âlemin anahtarını mı taşıyordu? Gözleri, ağzı, burnu, yüzü, elleri, ayakları ne kadar minicik ama ne kadar da muntazamdı. Süheyla içtenlikle bebeğini bağrına bastı. Saflığın, masumiyetin, güzelliğin timsali bebek, hosgeldin aramıza. Nur yüzlü, hoş edalı bebek güzellikler getirdin.

Süheyla sevgili kızına Nurbanu adını verdi. Nurbanu eteğinde kucak kucak güzelliklerle gelmişti. Belli ki dua ikliminin güllerinden derlemişti. Nurbanu Yaradan'ın lütuf ve hediyesiydi. Son derece sağlıklı olan bebek şirin gülücüklerle etrafı aydınlatıyordu.

GÖNÜL KİLİDİNİ AÇMAK

Ne zaman çocukluğumun hatıralarına dalsam, sevecen yüzü, masum çocuksu bakışlarıyla Hasan Amca'yı ve beyaz başörtüsü, güleç yüzüyle Hasibe Teyze'yi karşımda bulurum.

Tek katlı, beyaz kireçle badana edilmiş, yürekleri gibi geniş ve ferah evleri her zaman misafirden nasibini alır, eş dost, mahalleli, çoluk çocuk bu sevgi yüklü insanların iklimine koşardı. Demir bahçe kapısının mandalı çoğu zaman aralık bulunur, ev sahiplerinin herkese açık olan yüreklerinin işaretçiliğini yapardı. Mavi boyalı bahçe kapısından içeriye girdiğinizde sizi asma yapraklarının ve sarmaşıkların gölgelediği bir çardakla çevrelenmiş giriş bölümü karşılardı. Parke taşlarıyla kaplı alanı geçtiğinizde az ötede bulunan emektar tulumbadan çektiğiniz suyla sıcak yaz aylarında serinleyip kendinize gelirdiniz. Gözleriniz Hasibe Teyze'nin bin bir emekle yetiştirdiği, çocukları gibi

üzerlerine titrediği envai çeşit çiçeğe takılırdı. Çeşit çeşit renk ve büyüklüklerdeki güller, sardunyalar, hanımelileri sizlere gülümserdi. Bahçenin bir köşesinde çilek tarhları bulunur, iri iri hoş kokulu çilekler iştahınızı kabartırken Hasibe Teyze hemen onlardan koparıp sizlere ikram ederdi. Çileklerin yanında meyve ağaçları bahçeyi gölgeler, pembe yanaklı şeftaliler, göz alıcı erikler, kırmızı elmalar size göz kırpardı.

Kısa tıknaz gövdesi, ona ayrı bir sevimlilik katan göbeği, her an gülmeye hazır kıvrılmış dudakları, tombul yanakları ile herkesin dostu, yareni olan Hasan Amca ise güvercin beslemeyi çok severdi. Bu bereketli bahçenin bir bölümü de cins güvercinler için ayrılmıştı. Takla atan, paçalı, süt beyaz, gri, perçemli güvercinler. Hasan Amca akşamüstleri hasır iskemlesine oturur, tebessümlerle güvercinlerini uçururken bir taraftan da yoldan geçenlere el eder, taze demlenmiş çayın efsunlu iklimine onları da çağırırdı.

Bu samimi insanların tek çocukları olan Mustafa, Erzincan'da askerlik yapmaktaydı. Hasibe Teyze, sevgili oğlunu asker dönüşü evlendirmeyi planlamakta, eşini evin üstüne bir kat daha eklemesi için ikna etmeye çalışmaktaydı. Sonunda çalışkanlığına, temiz işçiliğine ve dürüstlüğüne çok güvendiği Ahmet ustayla anlaşan Hasan Amca inşaat için kolları sıvadı. Ahmet

usta, İlyas kalfa ve üç işçiyle beraber hummalı bir faaliyet içerisine girmişti. Mustafa askerden gelmeden yapı tamamlanmalı, yeni gelin telli duvaklı üst kata taşınmalıydı.

Yaz sıcaklarına rağmen inşaat gayretli çalışmalarla hızlı bir şekilde ilerliyor, işçiler ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlardı. Hasibe Teyze bahçeden topladığı erikleri kaynatıp şerbet yaparak içine buzlar atıp işçilere sunuyor, öğle yemeklerini özene bezene hazırlamaya çalışıyordu. İşçilerden biri uzak bir köyden geldiği ve kalacak bir yeri olmadığı için Hasan Amcalarda kalıyor, kendisi için ayrılan arka cepheye bakan küçük odada yatıp kalkıyordu. Güneşten yanmış teni, nasırlaşmış parmakları, zayıf ve kıvrak vücuduyla çalışkandı Yusuf isimli bu genç. Gün boyu kendisinden beklenenin çok üzerinde bir enerjiyle oradan oraya koşturup dururdu. Genellikle sessiz kalır, çok az konuşur, kendi iç dünyasında yaşadığı izlenimi verirdi. Öğle ve ikindi molalarında diğer işçiler şakalaşıp eğlenirken o bir köşeye çekilir, derin düşüncelere dalardı. Kara gözlerinde her zaman hüzün bulutları dolaşırdı.

İşçilerin maharetli elleriyle inşaat ilerliyor, örülen her tuğlayla beraber âdeta yeni bir hayatın da temelleri atılıyordu. Hasibe Teyze yarım inşaatı dolaşırken hayalleriyle geleceğe bir köprü kuruyor, olmasını

istediği güzellikleri dillendiriyordu. İşte şu köşe mutfak olacaktı. Güneş gören ferah bir mutfak. Mutfaktan balkona çıkılacak, balkona sarmaşıklar sardırılacak, saksılarda çiçekler yetiştirilecekti. Mutfağın yanında geniş bir salon bulunacak, salona boydan boya bir kitaplık yaptırılacaktı. Hasibe Teyze salona göz gezdirirken ileride burada oğlu, gelini ve torunuyla birlikte saadetli anlar yaşayacağını hayal ediyordu. Yine ferah bir yatak odası, çocuk odası ve oturma odası bulunacaktı. İnşaatı gezdikçe heyecanlanan, hayal dünyasının koridorlarında dolaşan yaşlı kadın bu yarım inşaatta şimdiden sevdiklerini kucaklıyor, mutfakta pişen yemeğin kokusunu alıyor, içerideki çocuk odasındaki minik karyoladan gelen bebeğin ağlama sesini işitiyor, oğlunun kapının tokmağına dokunuşunu görüyordu. İçi kıpır kıpır bir şekilde merdivenlerden aşağı inmeye hazırlanıyordu ki Yusuf'la karşılaştı. Her ne kadar Yusuf sessiz ve çekingen davransa da Hasibe Teyze kara yağız bu genci pek sevmişti.

– Nasılsın evladım? Ben de inşaatı geziyordum. Ahmet ustayla sizlerin ellerinize sağlık. Pek güzel olacak. Hayırlısıyla Mustafa da sağ salim bir gelse.

Hasibe Teyze mutlulukla lafları art arda sıralıyor, muhatabına pek de cevap imkânı tanımıyordu.

Yusuf zoraki gülümsedi.

Hasibe Teyze neşeli konuşmasını sürdürdü:

– Yusuf oğlum, darısı senin de başına. İnşallah bir gün de kendi evin için tuğla taşır, mutlu yuvanı kurarsın.

Kara gözler buğulandı:

– O dediğin hiç olmayacak Hasibe ana. Ben böyle gariban yaşayıp garip öleceğim.

Hasibe Teyze gencin ümitsizliği karşısında hiç bir şey söyleyememişti ama kara gözlerin acısı içine çökmüştü. Bu sıkıntıyla soluğu bahçede bulunan Hasan Amca'nın yanında aldı. Hasan Amca "kınalı kızım" diyerek bir güvercinin başını okşuyor, keyifle diğerlerinin de gökyüzünde kanat çırpışlarını seyrediyordu. Hasibe Teyze'yi görünce gülümsedi:

– Hatun görüyor musun şu paçalıyı? Nasıl da güzel süzülüyor.

Hasan Amca için evlatları gibi olan güvercinler Hasibe Teyze için pek bir şey ifade etmiyor, hepsi birbirine benziyordu. Sıkıntıyla kocasını cevapladı:

– Bırak şimdi şu güvercinleri. Yusuf'un hâlini hiç beğenmiyorum. Onunla bir konuş bakalım, derdi sıkıntısı nedir?

Hasan Amca güngörmüş, geçirmiş bir insandı. Yusuf'un durgun, neşesiz hâli onun da dikkatini çekmişti. Bu yalnız gencin tutukluğunu çözmeli, kederine ortak olmalıydı. Onu güvercinlerin yanına çay içmeye davet etti. Bir süre sonra içilen çaylarla birlikte yavaş yavaş sohbetin tatlı iklimine de girmişlerdi. Yaşlı adam, yumuşacık kadife sesiyle genci etkiliyordu. Yusuf bu samimi insanın yanında kendini iyi hissediyor, yüreğinin çalkantılarını ona açmak istiyordu. Hasan Amca genç hakkında bilgi edinmeye kararlıydı. Yaklaşan bayramı bahane ederek merakla muhatabına yöneldi:

– Oğlum, Kurban Bayramı yakın. Köyüne gidecek misin? Eşin dostun akraban var mı?

Yusuf'un yüz hatları sıkıntıyla gerildi. Bir süre cevap vermeden toprağı parmağıyla ufaladı. Kara gözlerine yine o bildik hüzün çökmüştü. Yaşlı adam muhatabına güven veren müşfik sesiyle,

– Bizden çekinmene gerek yok evlat. Derdini söylemeyen derman bulamazmış. Unutma ki Allah derdin yanında dermanı da yaratmıştır, diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

Yusuf usul usul konuşmaya başladı. Sesi âdeta bir fısıltı şeklinde çıkıyor, gönlündeki bütün kırıklığı ortaya koyuyordu:

– Beş sene önce babam vefat etti. Abim baba ocağını tüttürmeye devam etti. Ben de çift çubuk işlerinde ona yardımcı oluyor, beraberce namerde muhtaç olmadan yaşayıp gidiyorduk. Yaşlı anam bizlere kol kanat geriyor, benim de abim gibi güzel bir evlilik yapmamı istiyordu. Ben ise komşumuzun kızı Zühre'ye gönül vermiştim. Zühre'nin ailesiyle benim ailem arasında yıllardır süregelen bir düşmanlık vardı. Vaktiyle babam onun babasına bir inek satmış. Fakat aksilik bu ya inek o gece damda ölüvermiş. Zühre'nin babası ineğin parasını ödemediği gibi babamı sahtekârlıkla, kendisine hasta ineği satmakla suçlamış. Babam ise asla böyle bir şey yapmadığını sattığı zaman ineğin sapasağlam olduğunu söylemiş. Sonunda bir türlü anlaşamayan iki aile arasında yıllardır bitmeyen düşmanlık başlamış. Abim her nasılsa benim Zühre'ye sevdalandığımı duymuş. Karşısına alıp konuşmaya, ne durumda olduğumu anlamaya gerek bile duymadan öfkeyle parladı. Bir sürü hakaret ederek beni ata baba hatrı saymamakla, serserilikle suçladı. Zühre'yle evlenmeme asla rızası olmadığını, onun ailesiyle yollarımızın çoktan ayrıldığını söyledi. Ben de sonunda dayanamadım, karşılık verdim, kapıyı çarpıp çıktım baba ocağından.

Yusuf'un kara gözleri dolu dolu olmuştu. Dokunsalar ağlayacak durumdaydı. Ağlamamak için dudaklarını ısırmaya çalışarak güçlükle konuşmasına devam etti:

– Bu koca dünyada tek başına kaldım. Yaşlı anacığımı da o kadar çok özledim ki.

Hasan Amca Yusuf'un durumuna çok üzülmüş, hassas kalbi lime lime parçalanmıştı. Bu böyle olamazdı, ağabey kardeş şu ölümlü dünyada küs kalamazdı.

– Peki, abini hiç özlemedin mi Yusuf? Abinin senin üzerinde hiç mi hakkı yok? Bir olayda anlaşamadınız diye bütün iyi ve güzel özelliklerini görmezden mi geleceksin?

Yusuf düşüncelere dalmıştı.

Hasan Amca derin bir nefes alarak konuşmasını sürdürdü:

– Yarın seninle kurbanlık almaya gidelim. Sen de annen için bir kurban seç. Bayramda sizinkileri ziyarete gidiyoruz.

Yusuf,

– Ama... diyecek oldu.

Hasan Amca onu el işaretiyle susturdu:

– Bayramda küslük olmaz. Gideceğiz, abinin ve ananın elini öpeceksin.

Yusuf, Hasan amcayla beraber anası için güzel, gösterişli bir koç seçmiş, adını Akpolat koymuştu. Yay gibi kıvrılmış boynuzları olan koçun kabarık tüylü

postuna Hasibe Teyze kına yaktı. Bayram sabahı hep beraber Hasan Amcanın arkası açık arabasına bindiler. Yusuf, Akpolat'ı gözünden ayırmıyor, yaşlı anasının onu görünce ne kadar sevineceğini düşününce içi içine sığmıyordu. İki saat süren bir yolculuğun sonunda Yusuf'un köyüne ulaştılar. Abisi ve yengesi, arada hiç bir kırgınlık yokmuş gibi misafirleri sıcak bir şekilde karşılayarak, onlara büyük bir hevesle ağıldaki yeni doğmuş kuzuları, arka bahçedeki elmalıkları gösterdiler. Yusuf'un anası ise çok özlediği oğlunun yanından ayrılmıyordu. Bu misafirperver insanların evinde yemekler yendi, çaylar kahveler içildi. Hasan Amca konuyu açmak için uygun bir fırsat bekliyordu. Bir iki öksürüp dikkatleri kendisinde toplamayı başardıktan sonra konuya girmeyi uygun gördü. Yusuf'un abisine yönelerek,

– İbrahim evladım. Ben bayramları çok severim. Çünkü bayramlar Müslümanlar arasındaki sevgiyi pekiştirir, kırgınları barıştırarak kalpleri birleştirir. Yüce Allah Kur'ân-ı Kerîm'inde "Müminler sadece kardeştirler. O hâlde ihtilaf eden kardeşlerinizin arasını düzeltin." buyurmuyor mu? (Bkz. Hucurat Sûresi, 10. âyet) Bayramlar da Rabb'imizin bu emrinin yerine getirilmesi için iyi bir fırsattır.

İbrahim söylenenleri tasdik eder şekilde kafasını sallıyordu. Hasan Amca yumuşak ses tonuyla anlatmaya devam etti:

– Gerçekten de Müslüman kardeşlerimize karşı kalbimizde kin ve nefret beslememiz zulümdür. Çünkü o kardeşimizin bir tek kötü özelliği varsa buna karşılık dokuz iyi özelliği vardır. Ayrıca küçücük kusurları örtecek İslâmi güzellikleri bünyesinde toplamıştır. Bu kardeşimizle kalplerimizi birleştirecek doğrular etrafında kenetlenmişiz. Mabudumuz bir, peygamberimiz bir, dinimiz bir, yöneldiğimiz kıblemiz bir, kitabımız bir. Bu kadar birler bizi birbirimize yaklaştırır. Bunun yanı sıra aynı memleketin havasını soluklayan, aynı devletin içerisinde yaşayan, aynı dili konuşan insanlar değil miyiz? Zaman olur bir dilim ekmeği paylaşır, zaman olur kol kola halay çeker, zaman olur beraberce göğüs göğüse düşmanla mücadele eder, yaka paça oluruz. Arada bu kadar birlik varken, ufacık şeyleri büyütüp kin güden, yıllarca küs kalan insanları hiç anlamıyorum.

İbrahim lafın nereye geleceğini kestirmiş, mahcup bir şekilde yere bakıyordu. Hasan Amca sözlerini keserek İbrahim'e baktı. Anlattıklarının karşısında neler düşündüğünü merak ediyordu.

– Sen ne diyorsun İbrahim evladım? Peygamber Efendimiz'in hadisi şeriflerinde Müslüman kardeşimize üç günden fazla küsmek uygun görülmezken yıllarca dargın kalmak insafa sığar mı?

İbrahim, bu samimi bakışlar karşısında gerçekleri saklamayı uygun bulmuyor, ancak hakikati açıklamakta zorlanıyor, iki büklüm oluyordu. Güçlükle,

– Hasan Amca insan bazen istemese de büyüklerinin hatırına böyle bir küslüğe katılabiliyor, diyebildi.

Hasan Amca,

– Olur mu hiç? Geçmişte büyükler arasında bir sıkıntı yaşandıysa ailenin diğer fertlerinin bunda bir suçu, günahı yoktur ki kırgınlık devam ettirilsin. Bu küçük kırgınlıkları unutup bizden Allah'ın ve Resûlü'nün istediğini yapmalı değil miyiz?

İbrahim kendi içinde büyük bir savaş yaşıyor, bir taraftan Hasan Amca'ya hak verirken bir taraftan da gururu üste çıkıp babama hakaret edenlerle bir araya gelemem diyordu. Onun gözlerindeki çelişkiyi, içindeki huzursuzluğu fark eden Hasan Amca daha fazla üzerine gitmemeye karar verdi.

İki kardeş bayramın kucaklayıcı ikliminde yeniden bir araya gelmişler, sarmaş dolaş olmuşlardı. Hasan Amca İbrahim'in kendi iç dünyasındaki savaştan galip

geleceğine inanıyor, ona destek vermeyi düşünüyordu.

Hasan Amca'nın sıcacık, herkesi kucaklayan ikliminde küslükler o kadar anlamsız, düşmanlıklar o kadar uzaktı ki eninde sonunda yok olmaya mahkûmdu. Yüreğinin ilhamlarını akıtmak, aradaki buz dağlarını eritmek için defalarca geldi bu dağ köyüne. Yağmur yüklü bulutlar gibi yağdı, gönlünün güzelliklerini damla damla akıttı ihtiyaç duyan sinelere. İslâm ile aydınlanmış temiz masiyelere düşmanlığın yakışmadığını, eğer düşmanlık yapılacaksa önce kendi içimizdeki kötü duygulara, bize sürekli kötülük telkin eden nefsimize karşı düşmanlık yapmamız gerektiğini, etrafımızdaki kötülükleri sıcacık gülümsememizle yok edebileceğimizi anlattı durdu. Bize karşı kötülük yapanlara, bizler iyilik yapmalı, böylece kötülüğün yayılmasını engelleyerek karşımızdaki kişinin pişmanlık duymasına, kalbinde iyilik tohumlarının yeşermesine zemin hazırlamalıyız diyordu. Sonunda Hasan Amca'nın samimi hâli, sevgi yüklü yüreği kalplerdeki kin ve inadı, öfke ve kırgınlıkları eritti. Yıllardır küs bulunan Zühre ve Yusuf'un aileleri sevgiyle kucaklaştılar, ayrılıkları bir kenara bırakarak bir araya gelip samimiyetle kenetlendiler.

Geçen aylarla beraber Hasibe Teyze'nin geleceğe dair bütün umut ve beklentilerini şekillendirdiği yapı

tamamlandı. Artık Yusuf'un baba ocağı gibi tanıdığı sevgi yüklü bu haneden ayrılma zamanı gelmişti. Bir taraftan gönülsüzce eşyalarını topluyor, bir taraftan da hatıraların duygulandırıcı ikliminde dolaşıyordu. Bir kaç ayda ruh dünyasında ne kadar çok şey değişmişti. Hasan Amca onun geleceğe dair umutlarını tekrar yeşertmiş, gönlündeki hüzün bulutlarını dağıtmış, insanlara karşı güvenini tekrar canlandırmıştı. Artık Yusuf'un kara gözleri ümitsizlikle bakmıyor, kara yağız çehresi içten bir tebessümle aydınlanıyordu. Ya Hasibe Teyze nasıl da kol kanat germişti kendisine. Yusuf; bu samimi insanların yanında sevmeyi, karşılıksız sevmeyi, gönlünün ummanlarını açmayı, bütün güzellikleri diğer insanlarla paylaşmayı öğrenmişti. Genç adam artık gönül kilidini kırmış, sıcacık yüreğini herkese açmıştı. Artık onun kalbinde sadece sevgilere, hoşgörülere, güzel paylaşımlara yer vardı. Parmağındaki alyansa bakarak gülümsedi. Zühre'ye de ebedlere kadar sürecek bir sevgiyi paylaşma sözü vermemiş miydi?

ANAHTAR

Havalar iyiden iyiye ısınmaya yüz tutmuş, mayıs ayı bütün güzelliğiyle şehrin cadde ve sokaklarını doldurmuş, beton yapıların arasındaki küçük alanlarda ve kaldırım kenarlarında yeşil çimenler, küçük sarıçiçekler görülmeye başlamıştı. Yüksek katlı apartmanların arasına sıkışıp kalan birkaç eski evin geniş bahçesinde çiçeğe durmuş ağaçlar yapraklanmaya, yeşeren dallardan can erikler, çağlalar gülümsemeye başlamıştı. Medine, okul çıkışı yorgun ve telaşsız adımlarla evine doğru ilerliyor, güneşli havanın yüreklere canlılık veren tesiriyle içten içe gülümsüyordu. Çocukluğundan beri bahar aylarını çok sever, yenilenen tabiatla beraber kendisinin de yenilendiğini, yeşeren çiçeklenen sonra da meyve veren ağaçlar gibi kendi iç dünyasının da zenginleştiğini hissederdi. Komşuları Selma Teyzenin bahçesi ne de güzeldi. Selma Teyze müteahhidin, eşinden kalma eski evini yıktırıp yerine beş katlı apartman yapma teklifine, sevgili eşine hürmetsizlik olur diye

razı olmamış, ayrıca bin bir hatırasının tüllendiği, bahçesinde çeşit çeşit ağaçların yer aldığı evine de kıyamamıştı. Bu evde başkaları için sıradan görülen her şey Selma Teyze için ayrı bir anlam ifade ediyordu. Şu köşedeki şeftaliyi oğlunun doğduğu zaman dikmişlerdi. Az ilerideki kırmızı güllerin fidelerini Isparta'ya gelin giden kızını ilk defa ziyarete gittiklerinde getirmişlerdi. Dalları sokaklara sarkan can erikler ise bu mahalleye ilk taşındıklarında dikilmişti. Medine, Selma Teyzenin bahçeyi aziz bir hatıra gibi değerlendirmesini hatırlayarak gülümsedi. Tam evlerinin girişine açılan küçük tahta kapının mandalını çevirecekti ki yan bahçedeki çocuklar dikkatini çekti. Tuğla briketlerle örülü bahçe duvarının üzerine çıkmış çocuklar henüz meyveye durmuş can eriğin dallarına hoyratça asılıyor, olgunlaşmamış erikleri bir kez ısırıp fırlatıp atıyorlardı. Yardımsever komşuları, annesiyle beraber fakir öğrencilere burs bulma amacıyla açılacak kermesin çalışmalarına katıldığı için şu anda evde yoktu. Medine, afacanlara biraz nasihat etmenin gerekli olduğuna inanarak yan tarafa geçti. Suçüstü yakalanan ufaklıklar, karşılarında Medine'yi görünce afallayarak şaşırdılar, ellerindeki sopaları gizlemeye çalışarak kalakaldılar. Afacanlar bu samimi ablalarını çok sever, onu kıramazlardı. Genç kız çocukların yanına, bahçe duvarına oturdu. Hepsinden birkaç yaş büyük olduğu için çete reisi gibi davranan Sinan'a bakarak sordu:

– Burada ne yapıyordunuz çocuklar?

Çocuklar mahcup bir şekilde bakışlarını yere indirdiler. Sinan yüzüne çocuksu bir masumiyet vermeye çalışarak boynunu büktü:

– İnan ki kötü bir şey yapmıyorduk Medine abla. Canımız çok erik çekmişti. Biz de dayanamayıp bir kaç tane kopardık.

Medine yerdeki koparılıp fırlatılmış eriklere, kırılıp atılmış yeşil yapraklı dallara baktı.

– Peki ya bunlara ne demeli?

Çocuklar suçu kabullenmekten başka çareleri olmadığını görmüş, süt dökmüş kediler gibi süklüm püklüm duruyorlardı. Medine sözlerine devam etti:

– Bakın arkadaşlar bu yaptığınız hoş bir davranış değil. Selma Teyzenin bahçesine izinsiz girip ona ait olan bir ağaçtan meyve koparak hakkına girdiniz. Bu şekilde hoyratça koparıp atacağınıza kibarca isteseydiniz kendisi ikram ederdi. Üstelik bu nimetleri gönderene, erik ağacını meyvelerle donatana karşı saygısızlık yaptınız.

Çocuklar ablalarının samimi ikazları karşısında renkten renge giriyor, yaptıkları suçtan dolayı bin pişman oluyorlardı. Sinan bütün mahcubiyetine rağmen sormadan edemedi.

– Nasıl yani?

– Koparıp hoyratça attığınız, yerlere savurduğunuz nimetleri gönderene karşı, yani Allah'a karşı hürmetsizlikte bulundunuz. Çeşit çesit nimetlerle Rabb'imiz yeryüzünü iştah açan bir sofra hâline getirmiş. Bizler ağzımıza attığımız her lokmada göndereni hatırlamalı, O'na şükürde bulunmalı, nimete karşı saygısızlık yapmamalıyız. Şükrederek yediğimiz her nimetin cennet meyvesi şeklinde karşımıza geleceğini unutmamalıyız.

Murat söze karışmadan edemedi:

– Ben anlamadım, yiyip çöpünü attığımız yiyecekler nasıl cennette karşımıza gelecek?

Medine gülümsedi:

– Evet, yediğiniz yemekleri, meyveleri bitirip atmış olabilirsiniz. Ancak onları yerken göndereni hatırlayıp O'nun rahmetini, cömertliğini düşünüp şükürde bulunduğunuz için bu ibadetiniz karşınıza bir meyve olarak gelir. Yani bu dünyada elma yersiniz, cennette de elhamdülillah yersiniz.

Sinan olanca haşarılığına rağmen oldukça temiz kalpli bir çocuktu. Ağlamaklı olan ses tonuyla yalvarırcasına konuştu:

– Hepsi benim hatam. Arkadaşlarımın aklını da ben çeldim. Yaptıklarımdan dolayı çok pişmanım.

Medine şefkatle Sinan'ın saçlarını okşadı:

– Hatanı anlaman güzel. Hep beraber Selma Teyzeden özür diler, bir daha da bu şekilde hareket etmezsiniz. Bir meyveyi ısırırken onu göndereni düşünür, israfa girmeden şükrederek yersiniz.

Medine, çocukların ağlamaklı hâllerine daha fazla dayanamadı. Her zaman o masum çehrelerin gülümsemesini isterdi.

– Hadi gelin şimdi sizlere gofret dağıtayım.

Çocuklar utangaç adımlarla ablalarını takip ettiler. Medine çocuklara gofret dağıtma düşüncesiyle acele etmiş, anahtarı kapının üzerinde unutarak içeri girmişti. Ellerindeki çikolatalı gofretleri ısırmaya başlayan çocuklar teşekkür ederek ayrıldılar. Arkalarından sıcak bakışlarla onları takip eden genç kız ne kadar masum dünyaları olduğunu düşündü. Ve hakikatlerin anlatılmasına ne kadar muhtaç, pırıl pırıl küçük temiz yürekleri. Kendisine de ihtiyaç duyduğu güzellikleri küçük yaşlardan itibaren ruhunun derinliklerine annesi damla damla akıtmamış mıydı? Ahlaklı ve erdemli olmayı, doğruluğu ve dürüstlüğü, merhametli olmayı, muhtaçlara yardım elini uzatmayı, alçak gönüllülüğü, asla kibir ve gurura kapılmamayı onun o temiz ikliminde tanımamış mıydı? Medine, lavaboda ellerini yıkarken suyu fazla açtığını görünce

"Canım annem..." diye mırıldandı. İktisatlı davranma konusunda annesinden kaç kez ikaz almıştı. İktisat etmenin Allah'ın verdiği nimetlere karşı bir hürmet ve teşekkür anlamına geldiğini söyleyen, iktisatın bereket sebebi olduğunu düşünen annesinin israfa hiç tahammülü yoktu. Yiyeceklerin çöpe atılmasına çok kızan annesi, türlü şekillerde bayat ekmekleri ve artık yemekleri değerlendirir, hiçbir şey yapamadığı artıkları ise kuşlara ve kedilere verirdi. Kendisinin ve kardeşinin küçülen kıyafetlerini mahalledeki ihtiyaç sahibi ailelere dağıtır, bu arada babasının artık giymediği kıyafetlerini de güzelce yıkayıp ütüleyip kullanabilecek kişilere ulaştırırdı. Bu düşünceler içerisinde mutfağa ilerleyen Medine kapının yavaşça çalındığını duydu. Gelen, üzerinde kırık dökük kıyafetleri uzun saç ve sakalı ile yaşlıca bir adamdı. Yüzünde keder çizgileri okunan, yorgun çehreli adam, uğradığı kapılarda umduğunu bulamamış olmanın bezginliği içerisindeydi. Kısa cümleler ve titrek bir ses tonuyla, çalışamayacak kadar hasta olduğunu belirtip yardım istedi. Medine, annesinin kapıdan hiçbir zaman kimseyi geri çevirmediğini düşünerek yaşlı adama bir miktar para verdi. Ayrıca önceden verilmek üzere hazırlanan kıyafet poşetlerinden birini vermeyi de ihmal etmedi. Dualarla ayrılan bitkin adam verilenler karşısında memnun olmuş,

yorgun çehresini ışıltı kaplamıştı. Medine yardım etmenin huzurunu içerisinde hissediyordu.

Genç kız, okul dönüşü bir bardak sıcak çay içmeyi çok severdi. Çayın bütün yorgunluğunu aldığını, kendisini dinlendirdiğini düşünürdü. Sıcak bir çayın hayaliyle semaveri ocağın üzerine koymuş, yanına açlığını yatıştıracak bir kaç yiyecek çıkarmaya hazırlanıyordu ki aklına kapıyı kilitlemediği geldi. Doğru ya afacan çocukların telaşına düşmüş, evde yalnız olmasına rağmen unutuvermişti. Kilitlemek için aceleyle kapıya yöneldi, ancak anahtar yerinde değildi. Medine belki düşürmüş olabilirim düşüncesiyle her yere baktı. İçine bir kurt düşmüştü. Yoksa anahtarı kapının üzerinde takılı mı unutmuştu? Yoksa o ihtiyar dilenci. Aman Allah'ım…

Genç kız hiç tanımadığı, yaşlı, hasta bir adamcağız hakkında kötü düşüncelere kapılmak istemiyor, lakin kalbindeki endişe bulutlarını dağıtamıyordu. Şimdi annesine ne cevap verecekti? Odanın içerisinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, gergin sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. Annesi, her zaman "Az sadaka çok belayı def eder kızım." demiyor muydu? Sonuçta Medine de yaşlı adama iyilikle muamelede bulunmuş, onu kapıdan boş çevirmemişti.

Genç kız, endişe ve ümit arasında gidip gelmeler yaşadığı bir yarım saat sonunda kapının tekrar çalındığını duydu. Ok gibi yerinden fırlayarak bir solukta kapıyı açtı. Gelen yaşlı dilenciydi. Elindeki anahtarı uzatırken,

– Buyurun, anahtarınızı unutmuşsunuz, diyordu.

Medine, teşekkür ederek anahtarı alırken gülümsüyor, az da olsa yapılan iyiliklerin, kötülükleri geri çevirdiğini düşünüyordu.

UMUDA KOŞARKEN

Fırat, kasabanın çıkışındaki tamir atölyesine doğru hızlı adımlarla ilerliyor, işine geç kalmamak için acele ediyordu. Dün akşam yine Akif Hoca'nın yanına uğramış, onun marifet dolu ikliminden reşhalar soluklamıştı. Kasabanın lisesinde tarih öğretmeni olan Akif Hoca bir kaç bekâr öğretmen arkadaşıyla beraber çarşı içindeki bir apartman dairesinde yaşıyor, kutu gibi küçük bu apartman katı onların cana yakınlığı sayesinde misafirsiz kalmıyordu. Öğrencilere ücretsiz dersler verip yetiştirdikleri yetmezmiş gibi bu fedakâr gençler boş kalan zamanlarında kasabalı ile kaynaşmayı da ihmal etmiyor, sık sık evlerinde çay sohbetleri düzenliyorlardı. Fırat böyle bir çay sohbetinde tanışmıştı bu dırahşan çehrelerle.

Babasının genç yaşta fani dünyadan göçüp gitmesiyle ailenin en büyük erkeği olarak sorumluluğu üzerine alan Fırat, tahsil hayatını yarıda bırakmak zorunda

kalmış, kendisini zorlu çalışma dünyasının içerisinde buluvermişti. Nuri Amca'nın tamir atölyesine çırak olarak girmiş, az da olsa eve düzenli para götürebildiği için mutlu olmuştu. Diğergamdı Fırat. Kardeşinin okuması için kendi tahsil hayatını yarıda bırakmak da gencecik yaşında evin yükünü omuzlamak da onu yıldırmamıştı. Cefakâr annesinin gülmesi, babasının ölümünden sonra yüzünde beliren hüzün gölgesinin silinmesi için bütün sıkıntılara katlanırdı. Ancak son günlerde henüz lise birinci sınıf öğrencisi olan Murat'ın davranışları onu çok üzmeye başlamıştı. Üzerine sinen ağır kokudan ve cebinde bulduğu yarım sigara paketinden rahatlıkla kardeşinin kötü bir alışkanlığın pençesinde olduğunu anlamış, fakat bütün ikazlarına rağmen ergenliğin eşiğindeki bu dik başlı gence söz geçirememişti. Aslında Fırat'ın tek üzüntüsü kardeşi değildi. Son zamanlarda kasabanın gençlerinde kötü alışkanlıklar giderek yaygınlaşmış, flört bir moda olarak benimsenmiş, ahlaksızlık ve saygısızlık artmıştı. Kendisi gibi dertli olan Akif Hoca ile dün akşam bu konu üzerinde uzun uzun konuşmuşlar, bir çıkış noktası aramışlardı. İdealist ve heyecanlı karakteriyle dikkat çeken Solmaz Hoca ileriye atılarak güzel bir fikir öne sürmüştü:

– Gençleri kahvehane köşelerinden, atari salonlarından, internet kafelerden kurtarmak için alternatif üretmeliyiz. Kültür merkezi açarak burada gençler için

faydalı faaliyetler içerisine girebiliriz. Kültür merkezinde isteyenin kitapları okumak için ödünç alıp evine götürebileceği bir kütüphane oluşturabilir, isteyenlere İngilizce, matematik gibi derslerden kurslar verebilir, meraklıları için satranç, futbol turnuvaları düzenleyebilir, çeşitli sanat dallarında eğitim almak isteyenleri yönlendirebiliriz.

Solmaz Hoca'nın fikrini herkes çok beğenmişti. Ancak böylesine büyük bir organizasyonu yürütmek için gerekli alt yapıya sahip değillerdi. Hakikatlere sevdalı yüreklerinden başka hiç bir şeyleri yoktu. Bu işin üstesinden nasıl kalkarız endişesiyle iki büklüm olmuşlar, endişeli gözlerle birbirlerine bakıp çözüm arıyorlardı. Solmaz Hoca ümitliydi:

– Biz gereken ihlâs ve samimiyetle Rabb'imize yönelirsek O nasip eder diyordu. Siz bilmiyor musunuz? Allah katında en büyük kuvvet, en makbul şefaatçi, en geçerli dua, en safi kulluk ihlâslı yapılandır. Hakiki ihlâsı elde edenler sayıca az ve zayıf da olsalar, ilahi ikrama sahip bulunduklarından büyük kuvvet kazanırlar. Eğer bizler de bir araya gelip Hak rızası etrafında kenetlenirsek Allah bize dört kişi kuvvetinde değil, bin yüz on bir kişi kuvvetinde iş gördürebilir.

Solmaz Hoca'nın aşk ve iştiyakı, gözlerindeki pırıltı, yerinde duramayan hâli diğerlerini de etkilemiş

gayrete gelmişlerdi. Geleceğin ümit çiçekleri için kolları sıvamaya değmez miydi? Hem niyet hayır olduktan sonra, sadece rızay-ı ilahi gözetildikten sonra kapalı kapılar açılmaz mıydı?

Fırat onların heyecanına baktı gıpta ile. Bu civanmert öğretmenler, gençliğin içler acısı hâlini düzeltmek için kandan irinden deryaları geçmeyi göze alan, kendilerine ait hülyaları ellerinin tersiyle iten diğergam yiğitler… Fırat, onlarla tanıştığı için sonsuz şükürler ediyordu. Bu yüksek gönüllü insanlar, kendisinin tahsiline veya mesleğine bakmadan onu da aralarına alıvermişlerdi. Işığa koşan pervaneler misali ayrılamaz olmuştu yanlarından.

Alınan kararlar sonrasında genç beyinler hayır yarışına kilitlendiler. Tek tek esnafı dolaşarak hâlden anlayan basiret sahiplerinden destek almaya çalışacaklar, etüt merkezi için gönüllü öğretmenler bulmaya gayret edecekler, kasabalının çalışmalardan haberdar olmasını sağlayacaklardı. Fırat kendisinin ne yapabileceğini düşünürken omzuna dokunan müşfik bir el imdadına yetişti. Akif Hoca gülümseyerek,

– Sen de hazırladığımız el ilanlarını çalıştığın tamir atölyesinde gelen müşterilere dağıtır, böylece daha geniş kitlelere ulaşmamızı sağlarsın. Nuri Amca babacan

bir adamdır. Ayrıca bizi de çok sever, karşı çıkmayacağı gibi destek bile verebilir, diyordu.

Fırat'ın kendisine yapılan bu teklifle yüzü aydınlandı. Demek ki o da hayır yarışında bir şeyler yapabilecek, çorbada tuzu bulunabilecekti.

Fırat sabahın aydınlığında yokuş aşağı inerken, önceki gece yaşadıklarını bir kez daha hatırlıyor, içi içine sığmıyordu. Gençliğin elinden tutmak, kalabalıklara çıkmaz sokakları gösterebilmek, uçurumlara giden yolları kapatmak için yapılacak çalışmalarda bulunabilmek için sabırsızlanıyordu. İşyerine vardığında Nuri Amca'nın güleç çehresiyle karşılaştı. İçtenlikle bakan küçük siyah gözleriyle, kırlaşmış hafif dökülmüş saçlarıyla, her an gülmeye hazır kıvrılmış dudakları ile bu sevimli ihtiyarı ne kadar çok sevdiğini düşündü. Babası öldüğünde müşfik ellerini uzatan Nuri Usta; ailesine kol kanat germeye çalışmış, arkadaşının yadigârlarına sahip çıkmış, vefanın en büyük misalini göstermişti. Sabahları çok erken kalkan Nuri Amca, herkesten evvel işyerine gelerek hayır dualarla ekmek teknesinin kapısını açardı. Karısı Fitnat Hanım'ı genç yaşında kanserden kaybettikten sonra bir daha evlenmeyen usta günün büyük bölümünü beyaz badanalı, duvarlarında yer yer çatlaklar olan eski ve gösterişsiz atölyesinde geçirir, sabah kahvaltılarını da burada

yapardı. Elektrikli sobayla ısıtılan atölyesinde küçük gaz ocağının üzerinde çayını demler, köşedeki simitçiden aldığı taze simitler ve beyaz peynirle beraber kahvaltısını eder, taze simitlerden nasiplisine de ikram ederdi. Fırat, bu sabah da ustasının uzattığı bol susamlı gevrek simidi atıştırırken bu iyiliksever ve cömert insanın kendisine yardım edeceğini düşünerek umuda kapılıyordu. Fırat'ın heyecanlı kabına sığmayan hâli, Nuri Amca'nın da dikkatini çekmişti. Dürüst, çalışkan ve ahlaklı bulduğu için pek sevdiği Fırat'a takılmadan edemezdi:

– Hayrola yeğenim? Gömü falan mı buldun? Bugün gözlerin bir ayrı parlıyor.

Fırat, bir çırpıda önceki akşam Akif Hocaların evinde konuştuklarını, projelerini bin bir ümit ve heyecanla yaşlı ustasına anlatıverdi. Nuri Usta ufak gözlerini sonuna kadar açıp hiçbir kelimesini kaçırmamaya gayret ederek büyük bir dikkatle Fırat'ı dinlemiş, sonra da yaşından umulmayan bir heyecanla ayağa fırlamıştı. Belli ki anlatılanlar onu da etkilemiş, gayrete getirmişti:

– Yeğenim Akif Hocanın şimdiye kadar yanlış hareket ettiğini görmedim. Ahir ömrümde ben de hayırlı bir işe katkıda bulunmak, hayra taraftar olanlar arasında yerimi almak isterim, bu iş için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım, demişti.

Fırat ustasının bu cevabından çok mutlu olmuş, onun basireti karşısında duygulanmıştı.

Umut koyunun limanlarında sevinçli yürek çarpıntıları içerisinde akşama kadar çalışan genç adam, bedenen yorgun, ancak ruhen kuş kadar hafif bir şekilde eve döndüğünde cefakâr annesinin gözlerinde yine hüzün bulutlarının oynaştığını gördü. Murat hâlâ eve dönmemişti ve kadıncağız ızdırap yüklü endişeli bir ruh hâliyle onu beklemekteydi. Fırat, ilk kez kardeşine karşı yüreğinde bu kadar büyük bir kızgınlık dalgası oluştuğunu hissetti. Bu kendini bilmez çocuk anasına karşı nasıl bu kadar kayıtsız kalabilirdi? Onun billurdan daha ince yüreğini bin bir parçaya böldüğünün nasıl farkında olamazdı? Bütün olumsuz düşüncelerine rağmen içinde kabaran öfke bulutlarını yutmaya çalışarak anacığını yatıştırmaya çalıştı:

– Üzülme anne! Ders çalışmak için bir arkadaşına gitmiştir. Merak etme, Murat kötü yerlere takılmaz.

Söylediklerine inanıyor olmayı ne kadar da isterdi. Oysa kendisi de kardeşinin gün geçtikçe artan sorumsuz hareketlerinden, kabalık ve ukalalıklarından bıkmış, onun için endişe eder olmuştu. İçindeki bütün ümit kırıntılarının kuvvetli bir rüzgârla savrulduğunu, çok zayıf ve çaresiz olduğunu hissetti. Öz kardeşine bile faydası dokunmuyor, onun yavaş yavaş korkunç bir

girdap tarafından yutulmasına engel olamıyordu. Gece boyunca annesiyle göz göze gelmekten korkarak kaçamak bakışlar, tedirgin bir yürekle ızdırapların koyunda çırpındı durdu. Gecenin koyu karanlığında perdeyi aralayan yorgun bakışlar, sokak lambasının ışığı altında Murat'ın siluetini görmeyi arzuluyor, aşina kulaklar merdivenlerde onun ayak seslerinin tıkırtılarını işitmek istiyordu. Nihayet vakit gece yarısına yaklaştığında kardeşinin içeriye süzülmeye çalıştığını fark eden Fırat ok gibi yerinden fırladı. Murat suçüstü yakalananlar gibi mahcup bir edayla abisine bakıyordu. Ağır alkol kokusunu alan Fırat hırsla kolunu sıktı:

– Bunu nasıl yaparsın? Hadi bana, anama, kendine, gençliğine acımadın. Allah'tan da mı utanmadın?

Murat hiç bir cevap vermeden donuk bir yüz ifadesiyle odasına yürüdü, gitti. Onun kayıtsızlığı karşısında bir kez daha yıkılan Fırat odasına çekilip sakinleşmeye, kendisini uykunun sarmalayıcı iklimine atmaya çalıştı, ama nafile. Kalktı, yatağında oturdu. Artık gözlerinden akan yaşlara engel olamıyor, kalbinin bin bir parçaya bölünüp acılar içerisinde çırpındığını hissediyordu:

– Ey Allah'ım, diye mırıldandı. Maksudum Sensin, mahbubum sensin. Sadece seni, sadece rızanı istiyorum. Tek derdim seni ihtiyaç duyan gönüllere anlatabilmek. Senden gafil yaşayanları, dünyanın uçsuz

bucaksız çöllerinde bir yudum susuz kalanları suların kaynağına çağırmak, dünyanın boğucu dalgalarından bunalıp sakin bir koy arayanlara en tatlı iklimi tanıtmak, yaralarını saracak şefkatli bir el arayanları Rahmeti Sonsuz'la buluşturmak.

Fırat, gözyaşlarına o kadar boğulmuştu ki yatak odasının buzlu cam kapısının arkasındaki bir siluetin kendisini dinlediğini, onun inlemelerinin samimiyetiyle pişmanlık oklarının bu genç bedeni sardığını fark edemedi. Yürek burkuntuları içerisinde kalan Murat, lavaboya kadar gidip parmağını boğazına kadar sokup kusmaya çalıştı. Benliğinde yeni menfezler açılan delikanlı çok pişmandı.

Sabahın ilk ışıkları Fırat'ın yüzünü yalarken yorgun göz kapaklarını üzerinde tonlarca ağırlıkta yük varmış gibi güçlükle aralayabildi. Bezgin bir ruh hâliyle hafifçe mırıldandı:

– Yeni başlayan gün, yeni umutlar kaynağı. Acaba bizler için de yepyeni umutlara, aydınlıklara, güzelliklere mi gebesin? Yoksa her köşe başını kesen ateş soluklu ejderhalar taktıkları süslü maskelerle günlerimizi kirletip karartacak mı?

Fırat ağır, umarsız ve telaşsız hareketlerle giyindi. Annesinin ısrarlarına rağmen kahvaltı etmedi, edemedi.

Bir yudum ekmek boğazından geçmedi. Sadece bir bardak sıcak çay içebildi.

Nuri Amca'nın atölyesindeki işine başlayan genç adam, kendisini biraz daha açılmış, sakinleşmiş hissediyordu. Çalışmak onu rahatlatmış, kafasındaki boğucu düşüncelerden bir süre için de olsa uzaklaştırmıştı. Öğleye doğru lüks bir araba tamir atölyesine doğru yanaştı. Özel şoförün kullandığı otomobilin içinden iyi giyimli, elli beş altmış yaşlarında bir bey çıktı. Fırat hazırlanan el ilanlarından mülayim görünüşlü bu beyefendiye de uzattı. Ardından kısaca, kültür merkezinden, projelerinden bahsetmeyi de ihmal etmedi. Meseleyle ilgilenmiş gözüken yaşlı adam atölyeye doğru ilerlerken Fırat'tan merkez hakkında daha ayrıntılı bilgi vermesini istedi. Tamirhaneye girdiklerinde Nuri Amca yaşından beklenmeyen bir çeviklikle yerinden fırlamış, yirmi yıldır görmediği asker arkadaşını karşısında bulmanın heyecanıyla misafirine sıkıca sarılmıştı:

– Aziz dostum Nevzat. Nereden çıktın böyle?

Nevzat Bey kendisine gösterilen deri sandalyeye otururken muhatabını cevaplandırdı:

– Yolum bu yakınlardan geçiyordu. Aklıma sen düştün?

İki eski dost görüşemedikleri yılların eksikliğini kapatmak istercesine, muhabbetle söyleştiler, dertleştiler, ailelerinden bahsettiler. Nuri Usta henüz bebekken gördüğü oğlu Erkan'ı sordu misafirine. Yaşlı adamın yüzünde koyu bir hüzün dalgalanması hissedildi:

– İçim kanıyor, Nuri. Biricik oğlumu beş ay önce kaybettim.

Bu cevap karşısında Nuri Usta da üzülmüş, sarsılmıştı. Nevzat Bey acı gerçeği anlatmaya devam ediyordu:

– Bilirsin Nuri. Maddi durumum çok iyidir. Ancak o kadar mal mülk, evladımın kurtulmasına yaramadı. Gencecik yaşında uyuşturucuya alışan Erkan'ı bu girdaptan çekip çıkaramadık. O yüzden şu genç delikanlının bahsettiği kültür projesi ilgimi çekti. Bence de gençliğe hak ve hakikatin anlatılması, taze beyinlerin mukaddes değerlerle buluşturulması gerekli.

Bu sözler karşısında heyecanlanan Fırat, büyük bir şevkle kültür merkezi projelerini anlatmaya devam etti. Anlattıkça yüzünde ayrı bir ışıma ortaya çıkıyor, heyecandan gözleri parlıyordu.

Anlatılanları ilgiyle takip eden Nevzat Bey, Akif hocayla tanışmak istediğini belirtti. Fırat için bundan daha güzel bir fırsat olur muydu? Bu akşam beraber

gidebiliriz, dedi sevinçle. Yaşlı adam Fırat'ın heyecanından memnun bir şekilde muzipçe gülümsedi:

– Tamam o zaman.

Fırat kendisini yeniden coşkun bir ümit seline kaptırmıştı. Akif Hocanın bu yeni gelişmeden ne kadar memnun olacağını düşünüyor, âdeta saatleri sayıyordu. Yüreği umut ve heyecanla çırpınırken aklına kardeşi geliyor, onun hâli bir kez daha içini kanatıyordu. "Ne olur Murat ah sen de bir kerecik dinlesen, burnunun dikine gitmesen…" diye söyleniyordu.

O akşam eve âdeta uçarcasına giden genç adam hızlı lokmalarla yemeğini yiyor, Akif Hocalara yetişmek için acele ediyordu. Bu sırada kardeşi Murat dışarıya çıkmak için hazırlanmış bir şekilde karşısına geçip mahcup ve terbiyeli bir eda ile bakmaya başladı. Fırat pek de alışkın olmadığı bu bakışlar karşısında şaşırmıştı. Murat titrek ses tonuyla yere bakarak konuşmaya başladı:

– Abi dün akşam yaptıklarım için çok üzgünüm. Geceleyin benim ve benim gibi diğerleri için yakarmanı işittim. O kadar samimi, o kadar içtendin ki...

Fırat duydukları karşısında çok şaşırmış, kaşık elinde kala kalmıştı.

Murat çocuksu yüzünü abisine çevirerek mahcup bir şekilde sordu:

– Bu akşam ben de seninle gelebilir miyim? Ben de senin dost ikliminle tanışabilir miyim?

Fırat, kendisine böyle bir güzelliği yaşattığı için Rabb'ine şükürler ediyordu. Yerinden kalkarak sıkıca kardeşine sarıldı:

– Hadi o zaman. Akif Hocaları bekletmeyelim.

İki kardeş gecenin koyu karanlıklarında aydınlık kavşaklar oluşturmak için yollardaydılar. Akif Hocaların evine Nevzat Bey ve Nuri Amca da gelmişti. Nevzat Bey bu aydınlık çehrelerde yalan olmadığını, sadece Hak rızası için kenetlendiklerini anlamakta gecikmedi. Kültür Merkezi'nin bütün masraflarını üstleneceğini, ayrıca barınma ihtiyacı olan üniversite gençlerinin kalabileceği bir yurt inşa ettirmek istediğini belirtti. Solmaz Hoca keyifle Fırat'a göz kırptı:

– Ben demedim mi sizlere? Bizler samimiyetle O'nun yolunda yürürsek yardımcımız olur, kapalı kapılar açılır, dört kişiden bin yüz onbir kişilik bir güç elde edilir, diye. Sebepleri evirip çeviren Yüce Allah, akan gözyaşlarının ve samimi yönelişlerin sonunda bize beşinci kişiyle de on bir bin kişilik kuvvet gönderdi.

YOLDA KALAN ARABA

Ramazan ayı ruhlara huzur veren sükûneti, kalplere inşirah veren letafeti, gönülleri dirilten güzelliği ile bir kez daha gelmiş, Kazdağı eteklerine yaslanan bu şirin köyde yeni bir canlanış içerisine girmişti. Köyün beyaz badanalı kerpiç evleri, derme çatma çitlerle çevrili, çeşit çeşit meyve ağaçları ile salınan bahçeleri, kenarlarında yaban böğürtlenleri yetişen eğri büğrü, tozlu yolları, köy meydanında bulunan yarım asırlık olmasına rağmen buz gibi suyuyla insanları serinleten taş oluklu kuyusu, tarla kenarlarındaki uzun kavak ağaçlarının incecik yaprakları bile ruhani iklimden, masumiyet ve güzellik soluklarından nasiplenmişlerdi. Yediden yetmişe köy halkı kutlu misafirini en güzel bir şekilde ağırlamak için telaşa düşmüş, kadınlar ramazan sofraları için imece usulü bir araya gelerek böreklik yufkalar açmış, evler temizlenmiş, bahçelerdeki meyvelerin olgunlarıyla reçeller, pekmezler kaynatılmış, tarhanalar yapılmış, erişteler kesilmişti. Ramazanın

gelişiyle sokaklardaki avare çocuk sesleri kesilmiş, yaşı uygun olanlar yarım günde olsa oruç tutarak halkaya katılmış, gündüzleri mukabeleler takip edilmiş, akşam ezanının okunup topun patlamasıyla coşku içerisinde yemekler yenmiş, camide kılınan teravihlerle, yapılan mırıl mırıl dualarla, yürekler şenlenmişti.

Çoban Hüsnü temmuz ayının en uzun ve zahmetli günlerine gelmesine, sürüsüyle sıcak güneşin altında bütün gün dolaşmak zorunda kalmasına rağmen orucunu bırakmayı asla düşünmemiş, namazlarında gösterdiği hassasiyeti orucuna da aksettirmiş, diline, gözlerine ve kalbine de oruç tutturmaya niyetlenmişti. Ramazanın ilk gününde sıcaktan kuruyan dudakları, onu pınar başındaki yazın en sıcak günlerinde bile buz gibi ve çam kokulu olan kaynak suyuna doğru götürmüş, iri elleriyle avuçladığı suyu tam yudumlayacağı anda oruçlu olduğu hatırına gelmiş, yorgun avuçlarından içmeye kıyamadığı su damlaları yerlere dökülürken,

– Senin hatırına Rabb'im, bu hoş kokulu sudan da, her şeyden de vazgeçilir, demişti.

Elvan elvan, uçlarından bal damlayan meyvelerle dolu ağaçlar dallarını yerlere sarkıta dursunlar, çoban Hüsnü bunların hiç birisine iltifat etmemiş, Kerim olan Rabb'inin kendisi için hazırlayacağı iftar sofrasına kadar

ağzını yemeye ve içmeye kilitlemişti. Rabb'i onun için yeryüzünü çeşit çeşit nimetlerle donatmamış mıydı? Öyleyse şimdi nimet sahibinin istediği gibi davranmalı halis bir kulluk ve şükür içerisine girmeliydi.

İşte kutlu Ramazan ayından bir gün daha eksilmişti. Hüsnü elini siper yaparak karşı tepelere baktı. Güneş sıcak turuncu boyasını Kaz dağlarının doruklarına çalarak batmak üzereydi. Akşama iftara geç kalmak istemeyen çoban acele adımlarla koyunları toparlamaya çalıştı. Toza bulanan lastik ayakkabılarıyla hafif bir telaş içerisinde yokuş aşağı inen genç adam bir taraftan da hanımının hastalığını düşünüyordu. On beş yıllık hayat arkadaşı, yaşadığı hayatın bütün fakirliklerine rağmen asla surat asmayan, kendisini her zaman tebessümle karşılamaya çalışan vefalı sevdiceği. Böbrek nakline ihtiyaç duyulan narin hanımının son günlerde sancıları iyice artmış, ancak çaresiz çoban ameliyat için gerekli parayı biriktirememişti. Ne kadar isterdi karısının yardımına bir an önce koşmayı. Bu düşünceler içerisindeyken meşelik korusuna giden yolda telaş içerisinde aracını çalıştırmaya uğraşan, her hâlinden buraların yabancısı olduğu anlaşılan, adamı fark etti. Kendi kendine söylendi:

– Allah nasıl olsa bir kapı açar. Hele şu adamcağızın yanına varıp derdine bir bakayım, darda kalmış bir hâli var.

Yabancının yanına bir çırpıda ulaşan çoban samimi bir selam verdi:

– Hayrola beyim. Bir sıkıntın mı var?

Terden sırılsıklam ıslanan gömleği, çatık kaşlarıyla tedirgin bir ruh hâlini sergileyen adam yorgun bakışlarını Hüsnü'ye çevirerek cevapladı:

– Bu civarda yeni bir fabrika açmayı düşünüyoruz. Ben de araziyi yerinde incelemek için geldim. Ancak dönüş yolu esnasında aracım arızalandı. Aksilik bu ya cep telefonumun da şarjı bitmiş.

Hüsnü yabancıya teselli edici bakışlar yöneltti:

– Dert ettiğin şeye bak beyim. Her şeyin bir çaresi bulunur. Şimdi akşam ezanı okunmak üzere. İftar için bizim fakirhaneye gelmez misiniz?

Yorgun iş adamı Hüsnü'nün sözleriyle açlığını hatırladı. Dün gece sahura da kalkamamış olduğu için midesi kazınıyordu. Yüzünden samimiyet okunan, yardım etmek için çırpınan bu yardımsever köylüyü takip etmeliydi.

Akşam ezanı dalga dalga köyün sokaklarına yayılırken, ağızlar, dualarla, şükürlerle oruçlarını açarken Hüsnü köyün girişinde bulunan, yüksek bir duvarla geniş bir bahçeye açılan avlularına işadamı Ömer Bey'i davet etmekteydi. Bahçe kapısının açılmasıyla

on yaşındaki bir erkek çocuğuyla, altı ve dört yaşlarındaki saçları melikli iki kız çocuğu babalarını karşılama heyecanı ile koşturmuşlar, misafiri görünce utanarak mahcup bir edaya bürünmüşler, fısıltı şeklinde çıkan ses tonlarıyla "Hoş geldin." deyip edepli bir şekilde yabancının elini öperek içeriye girmişlerdi. Ardından bahçedeki tulumbada ellerini yıkayan Ömer Bey, tül perde arkasından merakla gizlice kendisini izlemeye çalışan maviş bir çift göz gördü. Bu gözler evin en küçüğü olduğu için her zaman ilgiyi üzerinde toplayan Elif'e aitti. Hüsnü, Ömer Bey'i içeriye davet ettiğinde sofra misafire uygun hâle getirilmiş, bir çırpıda tabaklar ve sofra bezi değiştirilmişti. Evin hanımı Gülümser, zarif ve saygılı bir eda ile misafirini memnun ettirebilmek için çırpınıyordu. Ömer Bey göz ucuyla odayı inceledi. Burası hem oturma, hem misafir, hem de yemek odası olarak kullanılan âdeta iki ayrı bölümden oluşan uzun bir hol şeklindeydi. Odanın üst bölümünde üzerlerine Ege işi desenli kilimler serilmiş, arkalıkları uzun yastıklarla desteklenmiş, eteklerine çiçek desenli açık mavi renkli örtüler dikilmiş iki sedir bulunuyordu. Yerde uzun yıllardır kullanılmaktan ve silinmekten yer yer tüyleri dökülmüş, solmuş bir halı vardı. Köşeye eski moda bir büfe konmuş, içerisine özel günler ve misafirler için kullanılan tabak ve bardaklar yerleştirilmişti. Üzerine ev hanımının ince zevkini ve

marifetini yansıtan dantel örtü serilmişti. Geniş odanın giriş bölümüne ise yöresel desenli bir kilim serilmiş, köşelere yer minderleri serpiştirilmişti. Oldukça mütevazı eşyalardan meydana gelen, ev hanımının becerisiyle şirin bir hava verilmeye çalışılan evde bir yemek masası bulunmuyordu. Bütün hane halkının çember şeklinde bağdaş kurarak ya da diz üstü oturarak etrafında toplandığı yer sofrası kurulmuştu. İş adamı bir an için kendi evindeki mobilyaların ihtişamını düşündü. Hanımı daha geçen ay koltuk takımını modası geçmiş diye değiştirmemiş miydi?

Çocuklar saygılı bir şekilde yerlerine oturmuş, misafiri bekliyorlardı. İftar sofrası tarhana çorbası, bulgur pilavı, patlıcan turşusu ve ayrandan ibaretti. Ömer Bey iftarda sofralarında bulunan çeşit çeşit yemek hatırına gelince içinde bir mahcubiyet ve burkuntu hissetti; zeytinyağlılar, börekler, et yemeği ve tatlılar... İş adamı Hüsnü'nün ikazıyla düşüncelerinden sıyrıldı:

– Hadi beyim, ezan çoktan okundu. Afiyet olsun.

Misafir başlamadan hiç kimse yemeklere el uzatmamıştı. Çocuklar sabırsız bakışlarla bekleşiyorlardı. Ömer Bey dumanı tüten tarhana çorbasından dolu bir kaşık aldı. Bir kaşık daha, bir kaşık daha. Çorba ne kadar da lezzetliydi. Ardından bulgur pilavı, ayran, patlıcan turşusu büyük bir keyifle yendi. İş adamı bu

mütevazı sofrada evinde yediği en âlâ kebaplardan daha fazla lezzet almıştı. Gülümsedi, oruçla bütün nimetler değer kazanıyordu. Kuru bir dilim ekmek bile aç adamın damakları arasında bal baklava, börek gibi azizleşiyordu. "Oruç en güzel nefis terbiyesi, yoksa on dokuz çeşit yemek insana az gelir, yirmincisini ister, fakirlerin hâlinden anlamaz." diye düşündü.

İyi kalpli ve müşfik bir insandı Ömer Bey. Oldukça zengin bir ailenin tek çocuğu olarak bolluk içinde büyütülmesine rağmen gurur ve enaniyete kapılmamış, özünden ve değerlerinden uzaklaşmamıştı. Her zaman yanında çalışanların haklarına riayet eder, onlara cömert ve şefkatli davranırdı. Ramazanlarda ihtiyaç sahiplerini tespit ederek yardımda bulunmayı düstur edinmişti.

Yemekten sonra Hüsnü, bahçede yetiştirdikleri karpuzların en irisini ve güzelini hatırlı misafiri için keserken çayları hazırlayan Gülümser Hanım'ın yine sancıları başlamış, rengi sararmıştı. Genç kadın durumu belli etmemek için dudaklarını ısırmaya çalışsa da yüz hatlarındaki acı ve gerginlik Ömer Bey'in dikkatli bakışlarından kaçmamıştı. Sormadan edemedi:

– Bir rahatsızlığı mı var yengenin? Yüzü sapsarı kesildi.

Çoban Hüsnü sıkıntısını sahte gülümseyişlerle kapatmaya çalışarak yanıtladı:

– Bizim hanım, uzun zamandır, böbrek hastası, bir an önce ameliyat olması gerekiyor ama…

Ömer Bey amanın arkasında söylenemeyenleri çok iyi anlamıştı. Çaylar buruk bir şekilde içildi. Gülümser Hanım'ın acısı sanki herkese yayılmış, sözler yetersiz kalmıştı. Çocuklar bile daha bir mahzunlaşmışlar, aralarında fısıltıyla konuşmaya başlamışlar, annelerinin mütemadiyen çektiği ızdıraba kendilerine göre ortak olmuşlardı. Çoban Hüsnü ezikti, acı acı yutkundu, evin reisiydi, kocasıydı, babasıydı ama hanımına baktıramıyordu işte, yetmiyordu, yetemiyordu.

İş adamı çayını damla damla yudumlarken ailenin acısını yüreğinin ta derinliklerinde hissetti. Temiz ve duru vicdanı asla onları bu durumda bırakamazdı. Bu şefkatli annenin tedavisine yardımcı olmalı, çocukların neşeli sesleri tekrar odayı doldurmalıydı. Bu sabah zekât için ayırdığı parayı hatırladı. Parayı cebine yerleştirirken samimi bir duada bulunmuş,

"Allah'ım bu paraya gerçekten ihtiyaç duyan kulunu benim karşıma çıkar." demişti.

Ömer Bey daha farklı gözlerle karşısındakileri incelemeye başladı. Maviş maviş kendisine bakan masum bir çift göz, kardeşine sımsıkı sarılmış, ona ablalık yapmaya çalışan temiz yüzlü küçük bir kız çocuğu, yaşından daha büyük görünen olağanüstü bir

olgunluk ve ağırbaşlılıkla davranan bir erkek çocuğu, dudaklarını ısırarak acısını hafifletmeye çalışan bir anne, sahte gülümseyişlerle içindeki acıyı ve çaresizliği perdelemeye çalışan bir aile reisi.

Bugün hayatı boyunca hiç gelmediği yerlere gelmiş ve hiç sebep yokken aracı arızalanmıştı ve şimdi de hayatında ilk defa karşılaştığı bu insanların evindeydi. Kendisine sıcak yüreklerini açmışlar, karşılık beklemeden sofralarına davet etmişler, aralarına almışlardı. Bu samimi insanları Allah karşısına duasının bir sonucu olarak çıkartmıştı, hiç şüphesi yoktu.

Gösterdiğiniz yakınlık ve yemekler için çok teşekkür ederim ama arabanın tamiri için birilerini ayarlasak da ben de yoluma çıksam, diyerek kalkmak için izin istedi. Hüsnü iş adamına tamirciyi göstermek için refakat ediyordu. Sokaklara gecenin lacivert rengi inmiş, havaya hafif bir serinlik çökmüştü. Köyün taş parke döşeli yollarında ilerlerken Hüsnü misafirinin tedirginliğini dağıtmak istedi:

– Beyim eğer arabanız tamir olmazsa hiç tasalanmayın, bu gece misafirimiz olursunuz, sahuru da beraber yaparız.

İş adamı yüce gönüllü köylüye büyük bir memnuniyetle baktı:

– Teklifin için çok sağ ol kardeşim, ama yola çıkmam gerekiyor, gitmeden önce sana küçük bir hediyem var, diyerek cebindeki zarfı Hüsnü'nün eline tutuşturdu.

Hüsnü alınmış bir yüz ifadesine büründü:

– Aşk olsun beyim, biz sana para ile mi soframızı açtık? Allah rızası için misafire, yolda kalmışa ikramda bulunmak sevaptır diye davet ettik.

Ömer Bey gülümsedi:

– O zaman şimdi de Allah rızası için benim farz olan bir ibadeti yerine getirmem için alacaksın. Bu para benim zekâtımdır, deyip kendisiyle karşılaşmasının duasının bir sonucu olduğuna inandığını anlattı.

Hüsnü şükürler ediyordu. Allah cömert bir kulunu vesile kılmış, yardımına koşturmuştu. İş adamı sevgili hanımının bütün tedavi masraflarını üstlenmişti.

Bir süre sonra tamirciyle beraber bozulan arabanın yanındaydılar. Tamirci iş bilir bir eda ile motoru, aküyü, karbüratörü inceledi, görünürde hiç bir şey yoktu. Şaşkınlıkla Ömer Bey'e seslendi:

– Beyim şu arabayı bir daha çalıştırmayı deneseniz, ben herhangi bir arıza göremedim.

İş adamı aracına bindi, kontağı çevirdi. Daha önce defalarca uğraştığı hâlde bir türlü çalıştıramadığı araç, şimdi bir defa da çalışmıştı. Tamirci şaşkın bir eda ile söylendi:

– Hiç bir şey anlamadım. Aracınızın bir problemi olmadığı hâlde neden daha önce yolda kalmış? Maşallah şimdi canavar gibi çalışıyor.

İş adamı gülümsedi:

– Ben çok şey anladım, arabam tanışmam gereken kişiyi görmeden köyü terk etmemem için yolda kaldı.

İçtenlik ve samimiyet dolu bakışlarını Hüsnü'ye çevirdi:

– Gönül dostumla tanışmam için bekledi.

GURBETTEKİ KURBET

Zamanın izlerini kalbine gömmek istercesine ağır hareketlerle eşyalarını toparlayan Emine Hanım her birinde yaşanan tatlı hatıraların soluğunu hissediyor, alıştığı çevreden ve arkadaşlarından ayrılacağı için üzülüyordu. Pencerenin önündeki koyu mor renkli menekşeyi, her zaman bacaklarındaki romatizmalarından şikâyetçi olan, omuzlarına attığı atkısı ve gözlükleriyle rahmetli babaannesine benzettiği Zennur Teyze hediye etmişti. İşte şu bacağı kırık tabureyi, yaramazlıklarıyla bütün apartmana yaka silktiren, annesi çok iyi niyetli ve hassas bir yapıda olduğu için herkesten farklı bir anlayış gören Mümtaz kırmıştı. Şu siline siline rengi hafiften solmuş koyu kahve kanepede az mı kahkahalar çınlamış, az mı hicranlar yudumlanmıştı. Çok sevdiği çeşminaz desenli sürahiyi ise can arkadaşı Gülizar hediye etmişti. İçtikleri su ayrı gitmeyen Emine, Gülizar'ı bir gün görmese dayanamaz, bir bahane ile kapısını tıklatırdı. Hasta olduğunda bir

tabak çorbayla ziyaretine gelen, mutlu anlarını birlikte yaşayan, sevincine ortak olan arkadaşlara elveda demek gerçekten zordu. Eşi akademik çalışmaları için İngiltere'ye gidecek olan Emine Hanım, onunla beraber gurbeti yudumlayacak, birkaç yıllık bir süre için eş, dost ve akrabadan uzak kalacaktı.

Genelde sıcak ve sempatik bir yapıya sahip olan genç kadın insanlar hakkında pozitif düşünmeye önem verir, ön yargılardan ve gereksiz kırılganlıklardan hoşlanmazdı. Ancak buna rağmen alt katlarına yeni taşınan Vildan Hanım'a ısınamamıştı. Onunla ilk defa apartmanın merdivenlerinde karşılaşmışlardı. Yeni komşu Emine'yi görmezden gelmiş, üstelik verdiği selamı bile almamıştı. Bu duruma çok içerleyen genç kadın sıkıntısını en yakın sırdaşı Gülizar'a dökmüş:

– Şu yeni taşınan komşumuz ne kadar gururlu, kendini beğenmiş, ne kadar soğuk, selamımı bile almadı, demişti.

Emine Hanım'ın Türkiye'deki son günleri, alışverişler, hazırlıklar, vedalaşmalar ile çok çabuk geçti. Ayrılık vakti gelmiş, kendilerini havaalanına götürecek olan otomobil boğaz köprüsünün üzerinden geçmekteydi. Emine Hanım içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Eşten, dosttan akrabadan ayrılmak çok zordu, ancak vatandan da ayrı kalmak bu zorluğu katmerlendiriyordu.

Öğrencilik yıllarından beri İstanbul'da bulunan genç kadın bu nazlı şehri çok sevmişti. Buğulu gözlerle boğaza bir kez daha baktı. Kız kulesi, cami siluetleri, denizin üzerinden beyaz bir köpük bırakarak geçen gemiler, her zaman telaşlı yolcuları karşı kıyıya taşıyan vapurlar, uzaktan minyatür gibi görünen evler, tarihi yalı ve korular eşine az rastlanacak bir güzellik oluşturuyor, boğazın iki tarafı yeşillikler içinde salınıyor, deniz bir gerdanlık gibi karayı kucaklıyordu. İstanbul bambaşka bir şehirdi. Bağrında barındırdığı yüzlerce sahabi mezarıyla, bir zamanlar dünyaya hükmeden Osmanlı sultanlarının ve o devrin manevi dinamiklerini meydana getiren evliyaların türbeleriyle, binlerce yıllık surlarıyla, farklı kültürlerin mirasını simgeleyen çemberli taş ve dikilitaşla, döneminde üç kıtanın yönetildiği Topkapı sarayıyla, ihtişamı simgeleyen Dolmabahçe'siyle, devlet adamlarının, hanım sultanların yaptırdığı külliye ve vakfiyelerle, Mısır çarşısı ve kapalı çarşının gizemiyle, Eyüp'ün güvercinleriyle, Galata kulesiyle, geçmişin soluklarını efsunlu bir şekilde taşıyordu. Mega şehir bir yandan da on beş milyona yaklaşan nüfusuyla, modern alışveriş merkezleri, plazalar, siteler ile geleceği kucaklıyordu. Gürültü, koşuşturmaca, hareket hiç bir zaman eksik olmayan İstanbul'da hayat daha bir hızlı akardı. Emine Hanım sevgili bir arkadaşından ayrılıyorcasına mırıldandı:

– Elveda İstanbul. Elveda güzelliklerin diyarı, hayatın renkleri olan nazlı şehir.

Genç kadın uçağa bindiğinde yüreğinde iki ayrı duygunun kıpırdadığını fark etti. Bir taraftan geride bıraktıklarının özlem ve burukluğu kalbini acıtırken, bir taraftan da ilk defa gideceği bir ülkenin heyecanı içini titretiyordu. Acaba kendisini neler bekliyordu?

Uçak Manchester Havaalanı'na indiğinde yeni bir dünyaya merhaba diyen Emine Hanım ilk şaşkınlığını yaşadı. İstanbul'da ağustos ayının ışıltısı ve sıcaklığı yaşanırken Manchester kapalı bulutlu ve yağmurluydu. Emine Hanım havaalanında kendisini zerrelerine kadar yabancı hissetti. Kültürüne, havasına, insanlarına, diline, dinine her şeyine yabancı. Öyle ki bu yabanlıktan içi üşüdü. Kendisini, sığınacak sıcak bir yuva arayan, fakat şiddetli yağmur altında kalmış minik kalbi yerinden çıkacak gibi atan küçük bir serçe kuşuna benzetti. Eşinin koluna daha bir sıkı sarıldı. İlk şaşkınlıklarını üzerlerinden atmalarına kendilerini karşılayan bir Türk aile yardımcı oldu. Onları bir müddet evlerinde misafir ettikten sonra Manchester'a bir saatlik uzaklıkta bulunan daha küçük bir yerleşim merkezi olan Leeds'e bıraktı. Yeni evleri bahçeli, iki katlı olmasına rağmen oldukça küçük ve eskiydi. Emine Hanım günlerce bu eski evi ve eşyalarla birlikte

kiralandığı için halı, koltuk ve perdeleri temizlemeye uğraştı. Biraz bakım ve temizlikten sonra ev daha şirin ve sıcak bir hâl almıştı. Ancak küçük bir yerleşim merkezi olduğu için çevrede komşuluk yapacak bir Türk aile bulunmuyor, İngilizcesi olmayan ve sıcak dostluk ilişkilerine alışık olan Emine Hanım ise yalnızlıktan bunalıyordu. İlk zamanlarda çevreyi tanımaya, alışveriş merkezlerine gidip vaktini geçirmeye çalışan genç kadın bir süre sonra bundan da sıkıldı. Bir arkadaşın, dostun sıcaklığını o kadar çok arıyordu ki hiç bir şey kendisini tatmin etmiyordu. Gündüzleri kapalı havası, gri bulutları olan bu ülkede zaman onun için çok yavaş akıyordu.

Emine Hanım'ın yine yalnızlıktan çok bunaldığı, arkadaş ikliminin sıcaklığını aradığı bir gün eşinden gelen telefon dünyasını değiştirdi. İstanbul'dan bir kaç hafta sonra bir aile daha geliyor ve ev bulmaları için yardımcı olmalarını istiyorlardı. Genç kadın, hayatının en güzel haberlerinden birini almışçasına sevindi. Büyük bir özveriyle gelecek olan aile için en uygun evi bulabilmek, eksiklerin tamamlanmasına yardımcı olabilmek için çırpındı. Beklenen gün geldiğinde eşi misafirleri karşılamak için havaalanına gitmiş, Emine Hanım ise en güzel yemekleri hazırlamak için kolları sıvamıştı. Nihayet haftalar sonra evlerine bir Türk aile geliyordu. Türkiye'nin havasını, İstanbul'un kokusunu

taşıyan bir aile. Kapının çalınmasıyla yüreği ağzından fırlayacakmış gibi heyecanlanan genç kadın, koşarak misafirleri karşıladığında küçük bir şaşkınlık yaşadı. Gelenler Türkiye'de alt katlarında oturan Vildan Hanım ve eşiydi.

Emine Hanım, misafirine hoş geldin derken daha önce hakkında bütün düşündüklerini unutturacak sıcak bir çift gözle karşılaşmıştı. İstanbul'un gizemli kokusunu eteklerinde getiren arkadaşına sıcak, sımsıcak sarıldı.

Beraberce yenen yemekten sonra koyu bir muhabbet başlamış, iki aile arasında köprüler kurulmuştu. Misafirler, gösterilen ilgiden memnun, yabancı bir ülkede kendilerine yardımcı olunmasından mutluydular.

İlerleyen günler, aileleri birbirine yaklaştırırken samimiyet ikliminin gülleri derlenip kuvvetli dostluklar kuruldu. İki genç kadın omuzlarını birbirlerine yaslayarak gurbetin burukluğunu gidermeye çalıştı, yüreklerini şenlendirdi. İçtikleri çaylarda buram buram muhabbet tütüyor, yaptıkları sohbetler gönül telinin nağmelerini seslendiriyordu. Gün oldu beraberce yemekler yaptılar, yüreklerine sığdıramadıkları sevgilerini sevdikleriyle paylaşmak için. Gün oldu tabiatın soluklarını gözlemlemek için gezilere çıkıldı.

Gün oldu kilometrelerce öteden burunları sızlatırcasına özlenen vatanın toprakları beraberce yâd edildi, çok uzaklardaki annelerin kokusu beraberce içlerine çekildi. Gün oldu henüz görülemeyen kardeş kuzusu, yeni doğan bebeğin süt kokulu dudakları cansız fotoğraflar üzerinden beraberce öpüldü. Ezansız ülkede yaşanan Ramazanın burukluğu beraberce okunan hatimlerle, kılınan teravihlerle giderildi, bayram vatandan kilometrelerce uzakta olunsa da neşeyle coşkuyla karşılandı. Birbirlerinin arkadaşı, dostu, sırdaşı, kardeşi, yareni oldular.

Emine, bir zamanlar soğuk ve gururlu bulduğu Vildan Hanım'ı şimdi çok seviyordu öyle ki ebediyen dost olmak, cennette de birbirinin komşusu olmayı arzulayacak kadar. Ancak hissettiği bu güzelliklerin yanı sıra hatırladığında, vicdanını kanatan, uykularını kaçıran bir suçluluk duygusu Emine Hanım'ı kasıp kavuruyordu. Beraberken aklına geldiğinde utancından sıcak bakışlarını arkadaşından kaçırıyor, sorularına kaçamak cevaplar veriyordu. Şimdi can arkadaşı olan Vildan Hanım'ın bir zamanlar gıybetini yapmıştı. Bu gerçeği bir türlü unutamıyor, iyice tanımadan hakkında olumsuz yargılarda bulunduğu için kendini affedemiyordu. Kur'ân gıybeti şiddetle yasaklamamış mıydı? Öyle ki Müslüman kardeşinin gıybetini etmeyi onun ölü etini dişlemekle bir tutmamış mıydı?

Sevgilerin, güzelliklerin merkezi olması gereken kalbimiz, sadakat ve doğruluk isteyen aklımız toplum hayatını mahveden böylesine kötü bir hareketi nasıl kabullenebilirdi?

Bozulmamış bir vicdana sahip olan biri hiç böyle hareket edebilir miydi? Emine Hanım bir zamanlar sarf ettiği sözler için geçerli hiç bir mazeret bulamıyor, kendini haklı göremiyordu. Bazı geceler sevgili arkadaşı rüyasına giriyor, kırgın bakışlarla kendisini süzüyor, hiç konuşmuyordu. Cennette dahi beraber olmak istediği arkadaşı gerçeği bilse yüzüne bakar mıydı acaba?

Emine Hanım günler, geceler boyu sıkıntıyla kıvrandı, tereddütler yaşadı. Bir taraftan yaptığı hatayı anlatıp arkadaşından özür dilemeye, helallik istemeye karar verirken gurur ve enaniyeti devreye giriyor, "Ne gerek var? Tatlı tatlı arkadaşlık ederken neden ortalığı bulandıracaksın?" diyordu. Sonunda vicdanının daha fazla bu yükü taşıyamayacağını anladı. Her şeyi göze alarak titrek bir kalple arkadaşının kapısına gitti. Boynunu büktü, yüzünü kızarttı, bakışları yerde, suçunu bilip de cezasını bekleyen masum yüzlü çocuklar gibi dolu dolu gözlerle sarf ettiği nahoş kelimeleri bir bir anlattı. Vildan Hanım bu samimi itiraf karşısında ne yapacağını bilemedi. Bir süre öylece kalakaldı. Söylenen kelimeler hiç de hoşuna gitmemiş, nefsine

ağır gelmişti. Ancak karşısındaki insan öylesine mahcubiyet dolu, öylesine pişmandı, kendisinden o kadar içten helallik diliyordu ki nasıl hayır diyebilir, aylardır can ciğer olduğu arkadaşını bir hatasından dolayı kırık bir kalple nasıl gerisin geriye gönderebilirdi? Hem kendi vicdanı bu konuda ne kadar rahattı? Hesapları öteye kalan kimler kimler hakkında neler neler konuşmuştu? Vildan Hanım yağmur yüklü bulutlar gibi doldu. Can arkadaşına sarıldı. Gözyaşları içerisinde güçlükle,

– Sen hatanı bildin, her şeyi göze alarak kapıma geldin. Ya ben ne yapayım? Gidecek o kadar çok kapım, dilenecek o kadar çok özrüm, istenecek o kadar çok helalliğim var ki.

İki arkadaş birbirlerine sıkı sıkı söz verdiler, doğruda ve iyide birbirlerinin destekçisi olacaklar, güzel duyguların tercümanı olması gereken dillerini kötüde kullanmayacaklardı. Ateşin odunu yiyip bitirdiği gibi salih amelleri tüketen, yiyip bitiren gıybetten uzak duracaklardı. Çünkü onların yüzleri ebediyetlere dönük, gönülleri cennette de arkadaş olmaya kararlıydı.

HACI ANNENİN HEDİYE TORBALARI

Hayatın acımasız çarkları hızla dönmekte, koşturmaca, hengâme, bitip tükenmeyen, asla istenildiği gibi olmayan çok önemli gibi görülen işler sürüp gitmede, zaman büyük bir değirmen taşı gibi an be an ömürleri tüketmede. Bütün bu karmaşadan yorulan ruhumu dinlendirmek, nefes almak istiyorum.

İstanbul'un yoğun trafiğinden kaçarcasına uzaklaşıp Mecidiyeköy'de daracık bir sokakta bulunan bir apartman dairesinin ziline basarak telaşsız adımlarla üçüncü kata çıkıyorum. Hacı anne her zamanki güleç çehresi ve içten gülümsemesi ile içeri buyur ediyor.

Kapıyı kapatıyorum. Hızla akan dünya dışarıda kalıyor, insanlar caddelerde koşturmaya, sıradan ve gereksiz işler öncelikli olmaya devam ediyor. İstanbul'un korkunç trafiği, gürültülü korna sesleri, satıcı bağırmaları, minibüse binmek için itişip kakışan insanlar, parklarda çekirdek çitleten aylak teyzeler,

emekliliğin keyfini sahildeki çay bahçesinde çıkaran ihtiyarlar hareketli tabloyu tamamlıyor. Bir genç kız saatlerdir pencere önüne dikilmiş pır pır eden yüreğiyle beğendiği delikanlının sokaktan geçişini gözlüyor, orta yaşını çoktan geçmiş bir hanım itina ile saçındaki beyazları boyatıyor, kahvede iskambil oynayan bir müşteri kaybettiği için sinirleniyor, stadyum önünde bir grup kuyruk oluşturmuş, maça girmek için bekliyor, pazarda alışveriş yaparken karşılaşan iki kadın heyecanla günün dedikodusunu yapıyor, ne zamandır işsiz olan, bütün ümidini şans oyunlarına bağlayan genç adam yine çuvalladığı için dizlerini dövüyor, günlük ev işlerini toparlayan bir ev hanımı internetten kaçırdığı dizinin bölümünü izliyor, dünya dönmeye devam ediyor.

Hacı anne huzur dolu iklimine çekiyor, kapılar hızla akan dünyaya kapanıyor, günlük yaralarım şefkatle sarıp sarmalanıyor, ruhumun dinlendiğini, sükûna erdiğini hissediyorum. Çekyatların, kitaplık ve masanın, çeşit çeşit çiçeklerin yer aldığı mütevazı odasına geçiyorum. Sehpa üstlerine, uygun köşelere perde artıklarından dikilmiş, düğme, boncuk ve fistolarla süslenmiş örtüler yerleştirilmiş. Oğlu perde ihracatı yapan hacı anne israftan hiç hoşlanmıyor, tül perde artıklarını seccadeler, küçük keseler, torbalar, sehpa örtüleri yaparak değerlendiriyor. Bana da hemen daha

önceden hazırladığı bohçayı getiriyor, özenle açtığı bohçanın içinden renk renk çeşit çeşit boylarda kesilmiş tül perde parçalarından dikilmiş örtüler, seccadeler, Kur'ân cüzleri çıkıyor. Gülümseyerek uzatıyor, bu çantaları gittiği umrede de dağıttığını, herkesin çok beğendiğini söylüyor. Bu arada mutfağa gidip küçük bir naylon poşet daha hazırlıyor, içine sıcaktan bunaldığımı anladığı için soğuk bir içecek, bahçesinde yetiştirilmiş küçük yeşil bir elma, bir küçük kutu çerez ve ceviz içi yerleştiriyor. Kavunların en sulularından kesip getiriyor. Beraber yiyelim teklifime gülümseyerek cevap veriyor:

– Kızım bugün perşembe. Ben otuz yıldır, yaz olsun kış olsun, soğuk olsun sıcak olsun pazartesi ve perşembe günleri oruç tutuyorum, diyor.

Küçük odadaki açık dikiş makinesini görüyorum:

– Hacı anne gene dikiş mi dikiyordun?

A kızım boş boş günler geçmiyor. Benim hediye torbalarını bizim köyde çok beğenmişler, ben de gelenlerle göndermek için yenilerini hazırlıyorum. İçine koyduğum Yasin cüzlerini de okuyorlar, Kur'ân dağıtmak çok sevap olur, he mi kızım?

Bu yaşlı kadının kalbinin inceliğine ve cömertliğine hayran oluyorum. Onun ellerini tutarak,

– Tabi hacı anne, okuyandan sen de nasiplenirsin, diyorum. Zaten yıllardır, öğrencilere sahip çıkan cömertçe ikramda bulunan da siz değil misiniz? Sizin sofranızda az mı aç doydu?

Mahcubiyetle bakışlarını yerlere indiriyor:

– Ah be kızım ben şükretmeyeyim de kim şükretsin. Bizler köyde ne zor şatlar altında bebe büyüttük. Altına bağlayacak paçavrayı zor bulurduk. Şimdi Allah'ın verdiği nimetlere bak.

Allah cömert kullarına ihsanlarını yağdırıyordu. Hacı annenin sekiz çocuğu da okumuş, iyi yerlere gelmişti. Kendisinin cömertliğini devam ettiren perde ihracatında bulunan oğlu annesinin geleneğine uyarak İngiltere'deki arkadaşına dağıtılmak üzere onlarca Kur'ân-ı Kerîm göndermiş, Ramazan'da yapılan iftarlara yardımcı olmuştu.

Hacı anne gözleri yaşararak ağlamaya başlıyor,

– Allah nimetlerini unutanları sevmez kızım, şükretmek gerek, diyordu.

Abdest alıp beraberce öğle namazlarını kılıyoruz. Yaşlı kadın seccadesinde iplik iplik çözülüyor, uzun uzun dua ediyor. Nur saçan çehresiyle,

– Kızım benim Kur'ân okumam çok iyi değil, sen okusan da ben takip etsem, diyor.

Hacı annede Kur'ân aşkı bir başka güzellikte ortaya çıkıyor. Gençliğinde imkânsızlık içinde kıvrandığı için altmış yaşından sonra o yüce kelamı okumayı öğrenen yaşlı kadın her gün bir cüz okuyor, sûre ezberliyor. Kur'ân onun ikliminde özel bir hüsnü kabul görüyor. Büyük bir dikkatle okunan Kur'ânı takip ediyor.

Beşaşet gamzeden çehresiyle esma-i hüsnayı ezberlediğini müjdeliyor. Okulda öğretmenine ezber veren çocukların heyecanıyla okumaya başlıyor:

– Errahman, kullarına merhamet eden- Errahim diye… devam ediyor. Uzun uzun günlük yaptığı duaları, okuduğu sûreleri anlatıyor. Bunları okumazsam o günüm boşa geçmiş sayıyorum a kızım, diyor.

İhtiyarlık hazan mevsimi, saçlar çoktan bembeyaz olmuş, geçen yıllar yüzde çizgi şeklinde hatıralar bırakmış, gençliğin güç ve kuvvetinin, yaparım ederim cakasının yerini zayıflık ve acizlik almış, bin bir umut ve pırıltının oynaştığı gözlerin feri sönmüş, eller titremeye, ayaklar vücudun ağırlığını çekememeye başlamış, dünyaya ait sonu gelmez arzu ve emeller sıradanlaşmış, geleceğin parıltılı hayallerinin yerini, geçmişin özlemle tüllenen hatıraları doldurmuş, beraber yola çıkılan arkadaşlara elveda denilmiş, çok sevilip bel bağlanılan ana, baba, dost, akraba toprak altına verilmiş, evlat, kardeş, çocuk, kızan diğer sevgililerden de ayrılık zamanı yaklaşmış, hayatın bağbozumu yaşanıyor.

İhtiyarlık kimine göre ah vahların, eseflerin, gençlikte yapılan hataların iç kavurucu pişmanlıkların harmanı olurken kimi bahtlılara göre ise ömrün meyvelerinin toplanma mevsimi. Sadakatle, ahde vefayla gerilme, kullukta doruğa ulaşma dönemi. Yalancı dünyanın aldatıcı hilelerinden daha bir uzaklaşma, incecik billurlaşan rikkat dolu bir kalple Rahman'a yönelme zamanı. Acziyetini ve zaaflarını dolu dolu hissederek Rahim, Kerim, Enis, Vedûd olan Halikına nazlanma vakti. Seksen yıldır senin kapındayım Rabbim, bilirim günahım çoktur, yüzüm yoktur ama bilmedim başka kapı, hep bu kapının tokmağına dokundum, saçları bembeyaz olmuş başım, sadece senin için eğildi, sana secde etti demenin, kulluğun haşyetiyle ürpermenin, çıkılacak yolun uzunluğunun farkında olup azığını tedarik etme dönemi. Varsın ağyar günlük eğlencelerle oyalansın, an imanı tazeleme, Kur'ânla, zikirle kullukta bulunma anıdır demenin vakti.

Hacı anne, on beş yıl önce eşini kaybetmiş, dairesinde tek başına yaşamasına rağmen yılgınlık gösterme derdinde değil. O seksen yaşında Yasin-i Şerif'i ezberleme sevdasında, Esma-i Hüsna'yı hecelemenin yolunda. Yaptığı hediyelik torbalarla, öğrencilere, çocuklara dullara dağıttığı harçlıklarla gönlündeki güzellikleri dillendirme çabasında.

Ben hacı annenin yanında, onun beyaz başörtülü, nurlu yüzünde ihtiyarlığın güzel çehresini, ebediyete uzanan yönünü okumaya çalışırken kapının zili hafifçe çalınıyor. Hacı anne zaman zaman ev işlerinde kendisine yardımcı olan Esma'yı içeri davet ediyor.

Esma, kanaat ve şükür harmanında yoğrulmuş bir Anadolu kadını. Az konuşup genellikle hislerini hâl diliyle anlatmayı tercih eden bu ufak tefek kadın boyundan çok fazla bir hayat yükünü cılız omuzlarında taşımakta. İstanbul'un zor geçim şartlarında ayakta durma mücadelesi veren eşine yardım etmekte. Buna rağmen her zaman küçük yuvarlak gözlerinde gizli bir neşenin izleri, yuvarlak çehresinde memnuniyet parıltıları görülüyor. Yuvasındaki huzur ve sevgi ortamı bu küçük kadının hâl dilinden âdeta akıyor.

Ancak bugün Esma'da ayrı bir neşe ve beşaşet hissetmekteyim. Az konuşmayı tercih eden genç kadın hiç susmamacasına konuşmak istiyor. Küçük gözlerindeki parıltı büyüdükçe büyüyor, anlattıkça anlatıyor:

– Allah senden razı olsun hacı anne. Mehmet'im ne zamandır spor ayakkabısı istemekteydi. Okulda bütün arkadaşlarının varmış, öğretmen mutlaka alınması gerekli diyormuş. Biz de bir türlü denkleştirip alamamıştık. Senin verdiğin ayakkabıları evladım o kadar

çok sevdi ki tam da ayağına göre oldu. Bayram gecesi onları başucuna koyup da uyudu. Bayramda da büyük bir heves içerisinde giydi. Mehmet'imi de bizleri de çok sevindirdin hacı anne. Allah da seni sevindirsin.

Esma'nın bu içten duası karsısında hacı anne de çok mutlu olmuştu. Dudakları kıpır kıpırdı. Belli ki yaşlı kalbini şükürle naz makamına yönlendirmişti.

Hacı annenin yanında zaman inceliyor, bereketleniyor. Onun samimi dualarıyla ben de taze bir soluk üflenmişçesine kendime geliyor, diriliyorum. Artık ayrılık vakti yaklaştığı için bu yüce gönüllü insana elveda deyip elimde verdiği hediye torbalarıyla, kalbimde yaptığı duaların gücüyle, yeniden İstanbul'un kalabalıklarına karışıyorum, hızla akan dünyanın arasına.

YEŞEREN TOHUM

Okuldan dönen Furkan, oldukça moralsiz ve durgun gözüküyor, mavi gözlerinde hüzün bulutları dolaşıyor, uzun kirpiklerinde gözyaşları akmak için bekliyordu. Genelde iştahlı bir çocuk olmasına rağmen, bu gün lokmalar boğazından geçmiyordu. Gönülsüzce sofranın başında oturmuş çatalıyla yemeği dürtüklüyordu. Pervin Hanım, oğlunun bu hâline bir türlü anlam verememiş, onun ipeksi sarı saçlarını okşarken sormadan edememişti:

– Ne oldu yavrum? Neden böyle ağlamaklı bir hâlin var?

Furkan annesinin sorularını âdeta duymamış gibi donuk yüz ifadesini değiştirmemiş, yemeğini tırtıklamaya devam etmişti. Pervin Hanım, annelik şefkatiyle sorularına devam edip yemeğini yemesi için ısrar edince hırçınlaşıp mutfaktan kaçarcasına uzaklaşarak dedesinin odasına gitmiş, genç kadın arkasından şaşkınlıkla baka kalmıştı.

İsmail Dede beş yıl önce felç geçirmiş, vücudunun belden aşağısı kıpırdamaz hâle gelmiş, tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuştu. Ancak buna rağmen yaşlı adamın yüzündeki tebessüm asla eksilmemişti. Hayatın ve hadiselerin güzel yönlerini görmeye devam etmiş, iyimserliğinden bir şey kaybetmemişti. Küçücük kalbinde fırtınalar kopan Furkan, korunaklı bir liman arayan gemiler gibi dedesinin her zaman sakin ve şefkatli olan iklimine sığınmak istiyordu.

Kendisini yaşlı adamın yatağının yanındaki koltuğa atan küçük çocuk, gözyaşlarını koyuverdi. İsmail Dede torununu biraz kendi hâline bırakmayı tercih ederek endişeli gözlerle onları izleyen Pervin Hanım'a küçük bir baş işaretiyle sabırlı olmasını tembihledi. Küçük bedeninin taşıyamadığı ızdırabı paylaşıp rahatlamak isteyen Furkan, hıçkırıklar arasında güçlükle kesik kesik konuşmaya başladı:

– Sıra arkadaşım dün akşam aceleyle karşıdan karşıya geçerken hızla gelen arabayı fark edememiş, araç kendisine çarpmış. Benim can arkadaşım hastaneye giderken…

Furkan sözlerinin devamını getiremeden yeniden hıçkırıklara boğulmuştu. İsmail Dede sabırla torununun sakinleşmesini, onun ruh dünyasındaki çalkantıların durulmasını bekliyordu. Bir süre sonra biraz daha

kendine gelen küçük çocuk içindeki ümit tomurcuklarını söküp atarcasına konuştu:

– Ben artık ders çalışmayacağım dede. İyi insan da olmayacağım. Arkadaşım sınıf birincisiydi, herkesin yardımına koşar, hep güzel davranışlar sergilerdi. Ama artık yok. Sırası bugün boş kaldı. Her şey gelip geçiciymiş, yaptıkları da boşuna gitti.

İsmail Dede torununun küçük başını avuçları arasına aldı. Mavi gözlerdeki gözyaşlarını uzun parmaklarıyla silip hırçın yüreğini avutmak istercesine ona sımsıkı sarıldı. Sonra üzerindeki battaniyeyi kaldırarak yerlerinde sabit bir odun gibi duran bacaklarını gösterdi.

– Şimdi yetmiş yaşındayım evlat. Beş yıldır yürüme bir yana ayaklarımı bile oynatamıyorum. Ancak bu durumdan şikâyetçi değilim. Çünkü ayaklarım kendilerine verilen vazifeyi en güzel bir şekilde yerine getirdi, hep güzel yerlerde güzel insanlarla birlikte oldular. Gözlerim de artık iyi görmüyor, uzağı pek seçemiyorum. Ama onlar için de üzülmüyorum. Çünkü bu gözler bir gonca gülün yaprağındaki şebnemin güzelliğini, uçsuz bucaksız gökyüzündeki mükemmel maviliği, denizin dalgalarındaki ahengi, lacivert gökyüzünde, gecenin sessizliğinde bizlere göz kırpan yıldızların parlaklığını gördüler.

Furkan tekerlekli sandalyeye mahkûm, yaşlılığın ve hastalığın verdiği sıkıntılardan muzdarip dedesinin mutlu ruh hâlini anlamakta zorlanıyor, hayretler ediyordu. Şaşkınlıkla sordu:

– Gençliğinin, güç ve kuvvetinin, sağlığının yerinde olduğu zamanları hiç özlemiyor musun dedeciğim?

– Doğru yerlerde, güzel işlerde kullandığım ömür dakikalarımın ardından ahlar vahlar etmiyorum. Çünkü ben onları sahibine sattım. Yokluk âlemine gitmiş gibi görünseler de uzun kış mevsiminden sonra sümbüllenip yeşeren çiçekler gibi âhiret âlemlerinde en güzel şekillerde meyve vereceklerdir.

Furkan anlatılanları iç dünyasında özümsemeye, yakaladığı ümit pırıltılarıyla ruh dünyasının kapısını aralamaya çalışıyordu:

– Arkadaşımın yaptığı iyilikler boşuna gitmedi mi yani?

– Olur mu hiç yavrum? Senin iyi kalpli arkadaşın da kısacık bir hayat yaşamış. Ancak o kısacık hayatını öyle güzel tablolarla süslemiş ki anlaşılan herkes hasretle onun yaptığı güzellikleri dillendiriyor. Bana kalırsa bıraktığı hatıralar her zaman kalplerin en müstesna köşelerinde yer alacak. Merak etme çocuğum, emanetini en kutlu makama sunan bu küçük yolcu, misafir gibi ağırlanacak.

Furkan farklı bir coşkunun bedenini sardığını hissetti, sönük bakışları canlanmıştı. Sevgili arkadaşı yokluk âlemine değil, kısacık hayatında dillendirdiği güzelliklerin ücretini almaya gitmişti. İsmail Dede torununun gözlerine sıcak sıcak baktı:

– Yavrucuğum, merhametli Rabb'imiz onun için gösterdiğimiz en küçük çabayı bile en güzel bir şekilde değerlendirir. Geçenlerde zavallı bir köpeğe su içirdiği için affedilen, cennete alınan günahkâr kadının durumunu anlatmıştım, hatırlarsın değil mi?

Furkan,

– Evet dedeciğim. Yaptığımız en küçük bir iyilik bile, af kapılarından içeri girmemize, büyük mükâfatlar almamıza sebep olabiliyor, diye karşılık verdi dedesine.

Furkan'ın ruhundaki fırtına dinmeye başlamış, yerini huzur ve itminanın diriltici solukları almıştı. Küçücük kalbi iyilik denizinin sularına yelken açmıştı. Masum bakışları ötelere, çok uzaklara uzanıyor, çocuk kalbindeki sevgi bütün insanlığı kucaklıyordu.

Küçük adam o gün dev bir karar verdi. Hayatını güzelliklerle nakış nakış işleyecek, bedenini kendisine emanet olarak verenin istediği şekilde kullanacak, iyilik ve güzelliklerin yolunda bulunacaktı. Çürük bir tohum olarak eriyip gitmeyecek, salkım salkım sümbüllenip yeşerecekti.

ÇOCUĞUN DUASI

Laciverde çalan mavilik yerini yavaş yavaş gün ışığına terk ediyordu. Ufukta kızıl ve pembe renkleri bir cümbüş meydana getiriyor, doğmak üzere olan Güneş'in ilk selamları yeryüzüne yollanıyordu. Sabahın serinliğinde kadife çiçekler üzerinde çiğ damlaları görülüyor, minik kuşlar daldan dala konarak, cik cikleriyle olağanüstü bir senfoni meydana getiriyordu.

Tekir kedi pencereden gelen ilk ışık huzmeleriyle uyandı. Dört ayağının üzerinde gerindi, yarı karanlık odayı bir iki turladı. Akşam gürül gürül yanan sobadaki kömürler bitmiş, odayı yalancı bir sıcaklık sarmıştı. Genç adam, hafif üşüyen bedenini yeniden ısıtmak için pelüş battaniyesine sarıldı. Uyku gözlerinde kat kat perdeler meydana getiriyor, esrarengiz dünyasına çektikçe çekiyordu. Tekir kedi bir sıçrayışta genç adamın yatağına atlayarak yumuşak patisiyle onun mahmur suratına dokundu. Kedicik bir anne

şefkatiyle uykunun dehlizlerindeki genç bedeni uyandırmak, sabahın ilk ışıklarıyla Rabb'ine karşı yapması gereken secdeyi hatırlatmak istiyordu. Aşina eller bilinçsizce kediyi itekledi. Uykunun yumuşak kollarından ayrılmak istemeyen genç adam battaniyeyi kafasına çekti, hafif bir hırıltıyla bölmeye kıyamadığı uykusuna devam etti. Onu kaldırmaktan ümidini kesen kedicik, pencere önündeki geniş pervazın üzerine çıktı. Mır mır sesleriyle gecenin yavaş yavaş yerini gündüze terk etmesini seyrederek yeni günü verene şükürlerde bulundu. Nasipsiz genç adam uykusuna mışıl mışıl devam ederken kedi mır mır şeklinde dualarıyla yeni doğan günü selamlıyordu.

....

Güneşin parlak ışıltısı ortalığı aydınlatıyordu. Pırıl pırıl bir gökyüzü ruhlara sükûnet veren açık mavi rengi ile olağanüstü güzellikte bulunuyor, beyaz pamuk kümeleri gibi salkım salkım bulutlar bu güzelliği taçlandırıyordu. Tarladaki işçiler, nasırlaşmış parmaklarıyla incecik yeşil yapraklı dallar arasından kendilerine utangaç bir genç kız edasıyla gülümseyen kırmızı domatesleri toplayıp büyük kasalara yerleştiriyordu. Kasalar tarlanın kenarında bekleyen traktörün römorkuna özenle istifleniyordu. İşçiler mekanik hareketlerle hızlı bir şekilde çalışıyor, maharetli parmaklar

durmadan işliyordu. Domatesler fabrikaya gönderilip salça yapılacak, Yaradan'ın cömert ikramından yüzlerce sofra nasiplenecekti.

Gün ortasıydı. Günlük işlerin, hareket ve koşturmacanın en yoğun olduğu zaman. Bir taraftan da Yaradan'ın nimetlerinin cömertçe bizlere gülümsediği bereket zamanı, bolluk anı. Hafif bir rüzgâr esiyordu. Tarlanın kenarındaki kavak ağacının nazenin yaprakları sallanıyor, hışırtılarıyla ilahi bir besteyi seslendiriyordu. Ancak işçiler bu sesi duyamadı. Güneş'in parlaklığını, gökyüzünün güzelliğini göremedi. Çünkü onlar bunları fak edemeyecek kadar meşguldü. Yorgun işçiler gündüzün kemal vaktinde yapmaları gereken secdeyi hatırlayamadı.

Yorgun kulaklar kendisini duyamasa da kavak ağacı olağanüstü senfonisine, Yaratıcı'sını anmaya, sonsuz selamlarını göndermeye devam etti.

......

Gecenin gizemli, karanlık peçesi bir kez daha şehrin sokaklarına örtülmüş, hafif çiseleyen yağmur damlalarıyla parke taşı döşeli sokaklar ıslatılmıştı. Caddeler boş ve ıssızdı. Renkler silinmiş, sanki görünmez bir el eşyanın üzerine kalın bir perde örtmüş, derin bir sessizlik etrafı kaplamıştı. Arada bir yoldan geçen arabaların farları cılız ve geçici ışıklarını yayıyorlar, ardından

yine koyu bir karanlık ve sessizlik başlıyordu. Yıldızlar atlas gökyüzünde parlak elmaslar gibi parlıyor, kendilerinden milyonlarca kilometre ötelere ümit ışıklarını yolluyorlardı. Ağlamaktan gözündeki yaşlar kuruyan çocuk pencerenin ardından yıldızları seyrediyordu. Okulda öğretmeninden dinlemişti. Yıldızlar çok uzakta oldukları için küçük gözüküyor, ışıkları karanlıkları boğmaya yetmiyordu. Güneş'ten çok daha büyük olan o muhteşem ateş topları kendi yörüngelerinde döndürülüyordu. Çevreleri ısı ve ışığa boğuyor, milyonlarca kilometre ötedeki Dünya'ya da işte böyle selam yolluyorlardı. Küçük çocuk, yıldızları bu kadar kolay yönlendiren kudreti düşündü. Bu kudret mutlaka kendisini de görüyor, duyuyordu. Anne ve babası yine bir birleriyle kavga etmişlerdi. Çocuğun küçük masum kalbinin kristaller gibi bin bir parçaya bölündüğünün farkında olmadan, bağırıp çağırmışlardı. Huzur ve saadet soluklanması gereken yuvalarında hırs, inat, öfke hâkim olmuş, sinir buhranlarının kucağında kendilerini bulmuşlardı. Öfkeyle yoğrulan kalpleri; karanlığın ardından aydınlığı, gecenin ardından sabahı getiren, Dünya'yı, Güneş'i ve yıldızları döndüren kudrete secde etmeleri gereken zamanı unuttu.

Çocuk küçük, masum ellerini açtı. Ilık gözyaşları yeniden yanaklarından aşağılara süzülürken yüzünü sonsuz kudrete çevirdi. Güneş'i, Dünya'yı ve yıldızları

döndüren kuvvetin büyüklüğünü düşünerek O'na dualarda bulundu. Anne ve babasının yüreklerinin sevgiyle ışıldaması için yakardı.

Milyonlarca kilometre ötelerden ışık yayan yıldızlar, çocuğun duasına âmin dedi. Rüzgârın yapraklarını hafifçe salladığı ağaçlar âmin dedi. Kediler mır mırlarıyla, kuşlar cik cikleriyle, yağan yağmur taneleri beraber indikleri meleklerle beraber amin dedi. Şehir uyumaya devam etti.

BEREKET YÜKLÜ YAĞMURLAR

Londra sokaklarına, sisten bulutlarla örgülü bir akşam daha inmek üzereydi. Şehri kaplayan gri örtü daha bir kalınlaşmış, ruhlara kasvet veren havasını üfledikçe üflüyordu. Çisil çisil yağan yağmur, puslu havadaki kesif örtüyü yoğunlaştırmıştı. Tuğla örgülü evlerin ışıkları bir bir yanıyor, kapalı kapıların ardında yeknesak hayatlar yaşanıyordu.

Elif, mutfak penceresinin perdesini hafif aralayarak bir süre yağan yağmuru seyretti.

Gözleri, sokak lambasının ışığı altında daha bir belirginleşen kristal damlaların yavaşça, kadifemsi bir eda ile toprağa dokunuşlarına takıldı. Ezan sesine hasret şu isli paslı ülkede ne bahtsız hayatların yaşandığını düşündü. Ne yağmurun yağışındaki inceliğin, ne de kendi özündeki olağanüstü güzelliğin farkına varamayan umarsız insanların düştüğü boşluğa acıdı. Yine bir hafta sonu akşamıydı. Talihsiz yığınlar, vakitlerini

barlarda, gece kulüplerinde geçirecek, ömürlerini haram ve sefahatle tüketecek, sağlıklarını alkol ve uyuşturucuyla eriteceklerdi. Temiz bir çevrede bulunduğu için Rabb'ine sayısız şükreden Elif, düşünceli bir şekilde mutfak perdesini kapatıp salona geçti. Ev arkadaşları hararetli bir şekilde günün müzakeresini yapıyorlardı. Maddî yokluklarına rağmen onların güleç hâlleri genç kızın içini ısıttı.

Üç bayan öğrenci olarak kaldıkları bu dairede, dünyanın en pahalı şehirlerinden biri olan Londra'da yaşamanın zorluğunu acı acı hissederlerdi. Aldıkları bursla tahsillerini tamamlamaya çalışan genç kızlar, ev kirası, doğalgaz, ulaşım masraflarını güçlükle karşılamalarına rağmen diğergamlık göstererek iletişim hâlinde oldukları ailelerin çocuklarının derslerine yardım eder, öğrencilere ikramda bulunmaktan geri durmazlardı. Bu ülkede gençlerin kayıp gitmesi, zararlı alışkanlıklara yakalanması, kendi öz değerlerinden uzaklaşması çok daha kolaydı. Küçük masum yüreklerin kötülükle hiç tanışmaması gerekiyordu. Fedakâr ablaları da yeni yetişen tomurcuklara kol kanat germeliydi.

Genç kızlar, her akşam yemekten sonra salondaki masanın etrafında toplanır, kocaman fincanlarda üzerine süt eklenmiş İngiliz usulü çaylarını içerken, kişisel gelişimlerine ve ahlakî donanımlarına katkıda

bulunacak eserleri beraberce okurlar, üzerinde mütalaa ederlerdi. Türkiye'nin dört bir yöresinden gelen, değişik kültürel altyapı, aile ortamı, birikim ve karaktere sahip olan genç kızlar hakikatlerin ortak paydasında buluşmasını biliyor, çeşitliliklerini bir çiçek demeti hâlinde derleyerek evlerini ziyarete gelenlere sunuyorlardı.

Bu akşam mütalaa ettikleri kitapta imanın kişiye büyük bir kuvvet kazandıracağı anlatılıyor, inanan insanların kâinata meydan okuyabilecek, bütün hadiselerin üstesinden gelebilecek bir güce sahip olacakları belirtiliyordu. İmanla donanan insan, sırtını sonsuz bir kudrete dayadığı için bütün sıkıntılarından kurtulur, tevekkülün güvenli koylarına sığınarak dünyanın çalkantılarından sükûnet bulurdu.

En karmaşık hadiseleri hikâyeleştirerek, pratik bir şekilde anlatmasıyla tanınan Şule konu hakkında güzel bir örnek bulmakta da gecikmedi. Bir iki öksürüp dikkatleri üzerinde toplamayı başardıktan sonra koyu kahve çerçeveli gözlüklerini burnuna indirerek sözlerine başladı:

– Dönemin birinde ellerinde ağır çantaları, bavulları bulunan iki adam yolculuğa çıkmış, son model donanımlı bir feribota binmişler. Adamlardan bir tanesi güngörmüş, feraset sahibi, sağduyulu bir beyefendi

imiş. Diğeri ise yol yordam bilmeyen, aklı bir karış havada, düzen nizam tanımayan birisiymiş. Gemiye biner binmez akıllıca hareket eden yolcu bavullarını güzelce yerleştirmiş, iç rahatlığıyla üst kata çıkarak kendisi için ayrılan yere oturup memnun mutlu etrafındakileri seyre başlamış.

Diğer adam ise koca koca bavullarını bırakmayı kabul etmeyerek güç bela merdivenleri çıkmış. Kendi oturması için ayrılan küçücük yere çantalarını sıkıştırmaya çalışmış ancak bu işi de beceremediği için kan ter içerisinde kalarak sıkıntıyla etrafına bakınmaya başlamış. Diğeri dayanamayıp yanına gelmiş,

– Kardeşim ne yapıyorsun?

Akılsız adam bavulların en büyüğüne daha da sıkı yapışarak cevap vermiş:

– Hiiiç. Sadece eşyalarımı yanımda taşımaya çalışıyorum ama bir türlü yerleştiremedim.

– Kardeşim, niye onları eşya için ayrılan özel bölüme koymadın?

– Bilmem ki? Güvenemedim işte. Bu şekilde çantalarıma daha iyi göz kulak olurum, diye düşündüm.

– İyi de dostum. Bu ağır çantaları taşırken iyice güçten düşeceksin, telaşla onları daha kolay kaybedebilirsin. Dalgınlık anında en kıymetli mallarını unutabilir,

çaldırabilirsin. Hâlbuki bu modern donanımlı gemide eşya için ayrılan özel bölümlerde güvenlik kameraları ve görevliler var. Onlar çantalarımızı bizden çok daha güzel bir şekilde koruyorlar. Bu sıkıntılı yolculuk esnasında ya uyuyakalır, ya da dalgınlığa düşer, çantalarına sahip çıkamazsın, demiş.

Bizim yarım akıllı arkadaş bu sözler üzerine toparlanarak kendine gelmiş, diğerinin de yardımıyla eşyaları güvenli bölmelere bırakıp sonra da derin bir nefes almış.

– Sağ olasın beni büyük bir yükten ve sıkıntıdan kurtardın, senin sayende elâleme rezil ve maskara olmaktan da kurtuldum, diyerek arkadaşının yardımlarına karşılık teşekkür etmiş.

Şule'nin tevekkülün önemini bu kadar kolayca hikâyeleştirivermesi herkesin çok hoşuna gitmişti. Elif, arkadaşının sözlerini onaylayarak devam etti:

– Bizler de üzerimize düşeni yaptıktan, vazifemizi yerine getirdikten sonra hadiselerin gidişatıyla kaderi tenkit edercesine ilgilenmemeli, dünya yüklerini 'Nasıl olsa bizim hâlimizi bizden daha iyi gören, bizi bizden daha çok sevip kollayan bir Zat var.' diyerek bırakmalı, gerisine karışmamalıyız. Bu konuda önemli bir ders veren Celaleddin Harzemşah'ı hatırlamadan geçmeyelim:

Koca komutan bütün hazırlıklarını tamamlayarak Moğollar üzerine sefere çıktığında Allah'tan zafer talebinde bulun diyenlere,

– Benim kul olarak görevim savaş için gerekli donanımı yaparak fitne ordusu üzerine sefere çıkmaktır. Ondan sonra Rabb'im zafer mi nasip eder yenilgi mi orasına karışmam, demiştir.

Kızlar bu akşam da okudukları kitabın sayfalarında renkli bir şekilde ilerlemişler, buldukları birbirinden güzel örneklerle hem meseleye açıklık getirmişler, hem de tatlı bir sohbet ortamı oluşturmuşlardı. Elif ev arkadaşlarını ne kadar sevdiğini düşündü. Hepsi de uyumlu ve sevecen insanlardı. Sohbetin sıcak ortamında arkadaşlarını gülümseyerek izleyen Elif'in gözü bir ara salonun bir köşesinde duran mor menekşeye takıldı.

Elif bu narin çiçekle zaman zaman konuşur, onun da hisleri olabileceğini düşünerek yapraklarını hafifçe okşardı. Katmer katmer küçük çiçekler açan menekşeyi ilgilendiği öğrencilerden çok sevimli ve cana yakın bulduğu Mine hediye etmişti. Çiçeği kendisine hediye ederken gözleri ışıl ışıldı:

– Bunu annem gönderdi, demişti. O menekşelerin renginde hep Türkiye'yi gördüğünü söylüyor. O yüzden size de memleket edalı bu çiçeği gönderdi.

Elif her zamanki alışkanlığıyla çiçeğe su verdikten sonra yapraklarını okşarken aklına gelen problemle içindeki gülümsemeyi yarıda kesti. Şimdi gözlerinde ne yapacağına karar verememenin telaşı okunuyordu. Mine, yarın akşam iki arkadaşı ile beraber çaya gelecekti. Ancak evde ikram edecek hiç bir şey kalmamıştı. Kızlar burslarını düzenli alamadıkları için yine çok zor durumda kalmışlar, almaları gereken temel yiyecek maddelerini bile temin edememişlerdi. Elif endişeli bir şekilde arkadaşlarına yöneldi:

– Kızlar biliyorsunuz yarın öğrencilerimiz gelecek. Mutfak bomboş. Ekmeğimiz, çayımız, şekerimiz, yumurtamız kısacası her şeyimiz bitti. En azından üç beş kuruş harçlıklarımızı bir araya getirelim de bir şeyler alalım.

Arkadaşları Münevver ve Şule ona hak verdiler. Öyle ya aç yaşanmazdı. Hem ilgilenmeleri gereken öğrencileri ikramsız bırakamazlardı. Münevver her zamanki olgunluğuyla herkesi yardıma teşvik edercesine konuştu:

– Biliyorum arkadaşlar, cebimizdeki son parayı ortaya koymak ağırınıza gidiyor ancak bizler üzerimize düşeni yapmalı, ardından tevekkül ederek bir çıkar yol açmasını Rabb'imizden ummalıyız. Hadi gelin üzerimizdeki ağırlıklarımızı gemiye bırakalım da endişesiz

bir şekilde yardımda bulunalım, nasıl olsa bir kapı açılır.

Kızlar Münevver'in akıllıca konuşması sonucunda gayrete gelmişler, market alışverişi için koşturmaya başlamışlardı. Öncelikle ihtiyaçlarını içeren yedi sekiz maddelik bir liste çıkardılar. Sonra da ceplerinde kalan son bozuk paralarını toparlamaya koyuldular.

Şule her hadisede bir muziplik bulurdu. Bir taraftan mantosunun cebini karıştırırken söylenmeye başladı:

– Tüüüh. Cebimde delik varmış. Gitti bizim mangırlar. Bu akşam yine karnımdan gurultular yükselecek. Neyse ki iki kilo vermem gerekiyordu. Belki işe yarar diyor, sonra telaşla öbür cebi yokluyor, bulduğu bozuk paralar karşısında çocuk gibi zıplıyordu:

– Yaşasın. Öbür cebim delik değilmiş. Alın size üç pound.

– Genç kızlar güç bela parayı denkleştirdiklerinde zilin çalındığını duydular. Elif her zamanki atılganlığıyla bir koşuda kapıyı açtı. Gelen Asude Teyzeydi. Bu geniş yürekli Anadolu kadını iş bilir bir anne edasıyla ilk tanıştıkları andan itibaren kızlara sahip çıkmış, onların üzerine titremişti. Yardımseverliğiyle tanınan müşfik kadının yüzünün asık olduğunu hiç bir zaman

gören olmamıştı. O, her zaman mütebessim çehresiyle insanların kalplerini okşar, sıkıntılarını paylaşırdı. Bir taraftan yağmurdan ıslanmış pardösüsünü portmantoya asarken diğer taraftan da kızların hâl ve hatırlarını soruyordu:

– Eee nasılsınız bakalım? Bu akşam sizi çok göreceğim geldi. Ben de atladığım gibi arabaya yola koyuldum. Şu poşetleri de mutfağa bırakıverirseniz sevinirim.

Kızlar mahcup bir eda ile teyzelerine teşekkür ettiler:

– Sağol Asude Teyze. Böyle ne kadar çok zahmet etmişsin.

Asude Teyze başını iki yana sallayarak şakacıktan cıkcıkladı:

– Ne zahmeti kızlar. Marketin önünden geçerken hızlıca hemen bir kaç parça bir şey aldım işte.

Elif poşetleri bırakmak için mutfağa geçerek malzemeleri yerleştirmek için tezgâha boşalttı. Un, şeker, çay, yumurta, ekmek, patates, … Genç kız hayret içinde kalmıştı. Asude Teyze'nin getirdikleri ihtiyaç listesinde yazılanların aynıydı. Ne bir eksik, ne bir fazla. Tastamam neye ihtiyaç hissedip alma derdine düştülerse hepsi vardı.

Genç kız gözlerinin dolmasını engelleyemedi. Belli ki gaybî bir el kendilerini destekliyor, en sıkıştıkları bir anda müşfik bir kadın aracılığıyla ikramını yolluyordu. Belli ki veren el sadece aracıydı. Allah için koşan bu gençlerin ihtiyaçları Rahmeti Sonsuz tarafından merhametle gönderiliyordu. Rıza için kenetlenenlere iltifat, en ulvi makamdan geliyordu. Siz yeter ki karanlığı aydınlatan bir ışık olun, güzelliklere teşne gönüllerinizi açabildiğiniz kadar açın deniyordu.

Elif, mutfak perdesinin hafif aralık kalan yerinden şimdi daha şiddetli yağan yağmuru gördü. Kendisine yağmur damlalarıyla beraber yerlere düşen melekler gülümsüyor gibi geldi.

Ezansız ülkede yağmur, sokak kaldırımlarını ıslatmaya devam ediyor, karanlıkların arasında bir evin ışığı aydınlığını yaymak için yanıyor, yağmur damlaları o evin üzerine bereket hâlinde düşüyordu.

BANA BUNU ANLAT

Evimin arka bahçesine açılan mutfak kapısının yüksek bir basamak şeklindeki eşiğine oturup usanç dolu gözlerle etrafı seyrediyorum. Güneş'in bakır rengi ışık hüzmeleri etrafı kuşatıyor, tabiat olağanüstü bir bestenin nağmeleri gibi ahenk içinde yeni bir gün batımına hazırlanıyor. Bahçem sonbaharın sarı, kırmızı, turuncu, koyu kahve renklerinin harmonisine bürünmüş, canlılığını kaybeden yaprakların özsuyu çekilmiş. Elinize aldığınızda kupkuru, pul pul dökülüyor. Kendi hayatımı da kuruyan, özsuyu çekilen, pul pul dökülen bu yapraklara benzetiyorum.

Tabiat yine bir eylül, yeni bir eylül karşılamaya hazırlanmada. Canlanışın, neşenin, umudun, hayata sımsıkı sarılmanın adı olan yaz, buruk bir şekilde sona eriyor. Yalancı güneşlerin ortalığı ısıttığı, dökülen yapraklarla beraber, beklentilerin de yavaş yavaş tekdüzeleştiği yıldönümü yaşanıyor. Gelen eylülle beraber

benim içimde yeni bir eylül yaşıyor, baharı beklerken sonbaharla karşılaşmanın garip şaşkınlığı içindeyim.

Olamaz, olmamalı deyip hırçınlaşıyorum. Yaramaz çocuklar gibi ayaklarımı hızlıca yere vuruyorum. Olmamalı, dallarında tomurcuğa duran ağaçlar, baharı yaşamadan sonbaharın hırçın rüzgârlarıyla savrulup dökülmemeli.

İdeallerimi gerçekleştirmek, içimdeki güzellikleri paylaşmak, Orta Asya'nın yitik evlatlarına sahip çıkmak için geldim bu gurbet ellerine. Hani ya? Kime faydalı olabildim? Kiminle kardaş olup yarenlik yapabildim, kimin yaralarını sarabildim?

Akşam boyunca düşünüyorum. Ben burada boşu boşuna kalıp semeresiz bir ömür mü geçiriyorum? Gönlümün ilhamlarını duyuramadan, varlığa ait esintileri paylaşamadan dalında kuruyan bir yaprak gibi mi olacağım?

Gecenin ilerleyen saatlerinde içimdeki sıkıntı gittikçe büyüyor. Sanki içimde yüzlerce kurtçuk iç organlarımı kemire kemire dolaşıyor. Kurtçuklar kanımla, etimle beslenip semizleşiyor. Kalbimi ele geçirip ardından beyin hücrelerime ulaşmaya çalışıyor. İçimdeki aykırı ses gittikçe gürleşiyor. Çatal çatal haykırıyor:

– Sen buraya boşuna geldin. Atalete yenik düştün. Daha fazla uzatmadan çekip gitmelisin.

Kendimi durgun sular misali kokuşmuş, bulanmış hissediyorum. Yoğun bir yosun tabakasının kapladığı küçük su birikintisi gibiyim. İçime güneşin hüzmeleri sızamıyor. Oysa ben çağıl çağıl coşan ırmaklar gibi olmak isterdim. Varıp geçtiğim her yere hayatın kaynağını taşımak, kenarımda yetişen kır çiçeklerinin bengi suyu olmak isterdim. Rabbimle olan bağlantımı sağlam tutup bu bağlantı nispetinde deryalaşmak isterdim. Ben katreyim, minicik bir damlayım ancak okyanuslara gebeyim deyip haykırmak isterdim.

Dudaklarımın kanı çekilmiş, derin çatlaklar oluşmuş, susuzluktan bembeyaz kesilmiş, yutkunmakta zorluk çekiyorum. Susuzluğum; hâlimi anlatamamaktan, dilimi çevirememekten, sevgilimin adını çığlık çığlık insanlığa haykıramamaktan.

O sevgiliden nasipsiz kalanları düşündükçe kahroluyorum.

En mükemmel bir yaratılışla yaratılan, en yüksek hakikatlerin tercümanı olan, gözbebeklerinin cilvelenişinde Yaratıcı'ya ait güzellikleri hissettiren, sonsuz güzelliğin aynası olan insan, binlerce yazıklar olsun ki hunhar bir el tarafından Yaratıcıyla bağlantısı kesilmiş. En âlâ bir sanat eseri olmasına, paha biçilmez değerler ifade etmesine rağmen hurdacılar çarşısında kaba demir muamelesi görmüş, üzerindeki kıymetli nakışları

hoyratça silinmiş, yerlere düşürülmüş, yakut elmas ve incilerle süslü atlas elbisesi çıkarılmış, paçavralar giydirilmiş.

Çile yamacının eteklerinde hafakanlar arasında dolanırken güçlükle uykuya dalabiliyorum.

Rüyamda bir arkadaşımla beraber hafif yokuşu bulunan bir yolda sessiz ve yavaş adımlarla ilerliyoruz. Arkamızda kim olduğunu seçemediğim bir Kırgız, bizi takip ediyor. Ancak ne zaman başımızı çevirip geriye baksak kendisini saklamaya, ilgisiz gibi görünmeye çalışıyor. Yolun başına ulaştığımızda davudî bir ezan sesi duyuluyor. Kırgız sokaklarına dalga dalga yayılan bu ses sanki gökyüzünde bir yerden okunuyor. Ruhların derinliklerine kadar işleyip dinleyenleri mest ediyor. Bizi takip eden kişi de durup büyülenmişçesine ezanı dinliyor. Sonra bana yönelip çekik ve küçük gözlerine derin manalar yükleyerek güçlü ve kararlı bir ses tonuyla,

– Bana bunu öğret diyor. İşte bunu öğret.

Uyanıp kendime geldiğimde hâlâ ruhumun derinliklerine kadar işleyen bu ezan sesini duyar gibi oluyorum. Yetmiş yıl komünizmin pençelerinde kıvranan, camilerine kilit vurulan Kırgız topraklarına dalga dalga yayılan ezan sesini.

Gün boyu bizi takip eden kişinin söylediği sözlerin tesiri altında kalıyorum. Ertesi gece aynı rüyayı bir kez daha görüyorum. Lahuti ezan sesi yine benliğimi sarsarken, ısrarla bana bunu anlat diyen kişinin utangaç ama kararlı ses tonu kulaklarımda çınlıyor. Sabah güçlükle kendime geliyorum. Âdet yerini bulsun diye lokmaların boğazımda dizelenmesine rağmen isteksiz bir şekilde kahvaltı etmeye çalışıyorum. Çatalımın ucuyla peyniri tırtıklıyor, çay bardağını ağzıma götürmeden dakikalarca elimde tutuyorum. Kendimce yorumlarla, rüyamın ne manaya geldiğini, kime, neyi anlatmam gerektiğini çözmeye çalışıyorum. Zilin çalınmasıyla elimde iyice soğuyan bardağımı masaya bırakarak kapıyı açıyorum. Gelen ev işlerinde bana yardımcı olan Ece. Dışarıda hava soğuk olmalı ki zaten al olan yanakları iyice bir kızarmış. Paltosunu asıyor.

– Gelsene Ece, diyorum. Beraber kahvaltı yapalım.

Kendi soğuyan çayımı değiştirirken Ece'ye de bir bardak çay dolduruyorum. Ece bugün daha bir sessiz, daha bir düşünceli.

Onu konuşturmaya, tutukluğunu açmaya çalışıyorum. Çekik, küçük siyah gözlerini yere indiriyor, halıya bakarak konuşuyor:

– Abla yanlış anlamazsan sana bir şey sormak istiyorum. Üç gündür sormayı planlıyorum, fakat bir türlü cesaret edemeyip vazgeçiyorum.

Bütün dikkatimi toparlayarak Ece'nin samimi yuvarlak yüzüne merakla bakıyorum:

– Sor tabi Ece, ne var bu kadar çekinecek?

– Bana dinimi anlatır mısın abla? Sizin eve ilk geldiğim günden beri temiz ve ahlaklı yaşantınız, samimi ve içten hâliniz, asla yalan söylememeniz, harama ve alçaklığa tenezzül etmemeniz, insanlara sevgi ve şefkatle yaklaşmanız beni çok etkiledi. Sen belki farkında değilsindir ablacığım ama bir yıldır gölgeniz gibi sizi takip ediyorum. Yuvanızdaki sıcaklık, davranışlarınızdaki güzellik ateşe koşan pervaneler gibi beni size yaklaştırdı.

Bütün bu güzellikleri dininizin kazandırdığını anladım. Babaannemden duymuştum. Biz de Müslümanmışız ama ben bu din hakkında hiç bir şey bilmiyorum. Sizin Allah'ınız çok güzel. Ben de iyi bir Müslüman olmak istiyorum. Sizin Allah'ınız beni de kabul eder mi?

Bardak elimde dona kalıyorum. Üç gündür söylemeyi düşündüğü kutlu isteğinin, rüyalar âleminde karşıma çıktığını düşünüyor, Ece'ye sımsıkı sarılıyorum.

– Ecem sen bilmez misin Allah hepimizin merhametli Rabb'idir. Âlemler O'nun varlığıyla aydınlanır. Güzel, O'nunla güzeldir. İnsan, imanla Rabb'iyle irtibat kurar, bu irtibatı kurduktan sonra da hep O sevgilinin güzelliklerini aksettirir.

İman, damla damla Ece'nin iyice yumuşayan kalbine düşüyor, ıslak gözleri, boynu bükük duruşu çoktandır hasretini çektiği sevgiliyle buluştuğunu fısıldıyor. Yıllardır aradığı yitiğini bulmuş olmanın neşesi yüzünü ışıl ışıl kaplıyor.

Ece, bir çocuğun saf ve masum hâliyle dinini öğrenmede o kadar istekli ki daha önce hiç duymamasına, hiç bir aşinalığı olmamasına rağmen sûreleri büyük bir hızla ezberliyor. Bir günde Fatiha'yı öğrenip başka sûrelere geçiyor. Namazları beraberce kılarak ona gösteriyorum. Bazen namaz esnasında kapı çalsa açmaya gidip sonra kaldığı yerden devam ediyor. Bu hâlini yadırgamıyor, sevgiyle, anlayışla ona dini kuralları anlatıyorum.

Onun samimi hâli beni de derinden etkiliyor. Beraber namaza durduğumuzda içim ürperiyor, haşyetle titriyor, ağlıyorum. Kim bilir diyorum, kim bilir? Ece'nin bu samimi yönelişleri yanında Rabb'im benim kulluğumu da kabul ediverir.

– Ah Ece. Bilemezsin benim buhranlar içinde çırpınan ruhuma ne büyük bir iyilik ettin. Gönül ağacımın özsuyu çekilen, kuruyan yapraklarını yeniden yeşerttin. Irmaklarım yine çağıl çağıl. Orta Asya'nın yuvarlak yüzlü insanlarının masum çehreleri geliyor hatırıma bir bir. Biz Müslümanmışız, dedemizden işittik diyen, ama kelime-i şehadeti getiremeyen, mahcup bakışlı kardeşlerim geliyor. Yürekleri eritircesine boyunlarını büküyorlar, ne olur diyorlar ne olur, bize dinimizi öğretin. Bize bunu anlatın.